

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 15

ΟΦΕΙΛΕΙ ΝΑ ΛΑΒΗ ΘΕΣΙΝ

Οι Παλαιοημερολογῖται ἔχουν ἀναδαρῆσει ἐσχάτως εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀποτολμοῦν νὰ χειροτονοῦν Ἐπισκόπους καὶ νὰ πλήττουν βαρύτερα τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν εἰς τὸ πολλεὺς τῆς, εἰς τὴν ἐνότητά της καὶ τὴν Ἱεραρχικὴν τῆς τάξιν. Ἀλλὰ τὰ πλήγματα αὐτὰ κατὰ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑθνους, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἢ ἀνεγνωρισμένη ὡς κανονικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ καὶ τάξις ἴσταται ὡς συνεκτικὴ δύναμις, ὡς πειθαρχία ἐκουσία, ὡς πηγὴ ἐμπνεύσεως εἰς τὴν Ἑθνικὴν ζωὴν, εἶναι πλήγματα κατὰ τῆς ἐνότητος τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Τινὲς ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐκκινοῦντες ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ Σύνταγμα προστατεύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, φρονοῦν ὅτι πᾶς πολίτης εἶναι ἐλεύθερος νὰ ρυθμίξῃ τὴν θρησκευτικὴν του συνείδησιν, ὡς βούλεται, ἀπέναντι τῆς θείας Δυνάμεως.

Καεῖς κανένα δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ προσανατολιζῆται εἰς τὸ εἶδος τῆς Θεότητος, πὺν ἀναγνωρίζει ὡς ὑψίστην ἀλήθειαν, καὶ νὰ τὴν λατρεύῃ ὡς ἐκεῖνος νομίζει. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως πὺν ζητεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὀργανοὺς κοινωνικὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θρησκευτικῶν του δοξασιῶν δὲν ἤμπορεῖ νὰ μὴ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Πολιτείας ὡς πρὸς τὰς συνεπειάς, πὺν θὰ δύναται νὰ ἐμφανίσῃ πᾶσα νέα θρησκευτικὴ ὀργανώσις ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου κοινωνίας.

Δὲν ἔχει δυστυχῶς κατανοηθῆ ἡ μεγάλη σπουδαιότης, τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὡς πρὸς τὴν πνευματικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἰσρὰν ψυχολογίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τὸ Κράτος διὰ τῆς ὀργανώσεώς του, διὰ τῆς νομοθεσίας του δὲν ἔξαιτλεῖ τὴν λαϊκὴν ψυχὴν. Κινεῖται ὡς δύναμις καὶ μάλιστα, εἰς πλείστας πε-

ριπτώσεις, ὡς δύναμις καταθλιπτικὴ καὶ διὰ τῆς βίας ἐξασφαλίζει τὴν τάξιν καὶ τὴν πειθαρχίαν ἐντὸς τῆς κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι θεσμὸς ἐλευθερίας κατὰ τὸ νόμὸν τῆς, εἶναι ἡ ἐκουσία θυσία χάριν τῶν ἄλλων, ἀντιπροσωπεύει τὴν εὐγένειαν καὶ τὸν ἀρχοντικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς τοῦ Ἑθνους. Ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸ πολλεὺς τῆς, μὲ τὸ Συνοδικὸν τῆς σύστημα, κατοπτρίζει τὴν ἀνωτάτην πνευματικὴν Ἀρχὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ἐθλαβείας ὑποτάσσεται ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ Λαοῦ καὶ δημιουργεῖται οὕτω τὸ πνευματικὸν ὑπέδαφος τῆς συνεταγμένης ζωῆς του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι συσσωρευμένα τὰ ἰσρὰ αἰσθήματα τῶν γενεῶν, πὺν δίδουν τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν τάξιν εἰς τὴν ζωὴν καὶ γίνονται πρόσταγμα πρὸς θαρραλέαν ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων ἡρωϊκῶν ἀγώνων, πρὸς πραγματοποιήσιν ἰδανικῶν καὶ πόθων Ἑθνικῶν, πόθων πανανθρωπίνων.

Ἡ Πολιτεία μετὰ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι συνδεδεμένη στενῶτα, ἐκπονεῖ καὶ ψηφίζει τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, καὶ δὲν θέλει νὰ χωρισθῇ ἀπ' αὐτῆς, διότι ὁ χωρισμὸς τῆς Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας θὰ τὴν ἐστέρει ἀπὸ τὸ βάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴσταμένη ἡ Πολιτεία προφυλάσσεται ἀπὸ πᾶσαν ὑλιστικὴν πολιτικὴν ἀντίληψιν τῆς ἐθνικῆς ζωῆς καὶ ἐξασφαλίζει τὴν λειτουργίαν τῆς κατὰ τρόπον ὥστε νὰ εἶναι αὕτη συμφωνοτέρα πρὸς τὰς μεγάλας παραδόσεις τοῦ Γένους. Ἐὰν ἡ Πολιτεία θεωρῆ βαρύνουσαν τὴν σημασίαν τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς, δὲν δύναται νὰ τὴν βλέπῃ μὲ ἀδιαφορίαν νὰ πλήττεται ἐντὸς τῆς διοικητικῆς τῆς ἐνότητος, νὰ καταφρονῆται ἢ ἀξιοπρέπιά της. Ἐὰν ἡ Πολιτεία θέλῃ ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως νὰ ἀνέχηται ἢ καὶ νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν δημιουρ-

γίαν θρησκευτικῶν ὀργανώσεων ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν, πὸν ὑπονομεύουν καὶ ἀνατρέπουν τὴν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, τότε ὀφείλει νὰ ἀποδεχθῆ τὸν χωρισμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, πὸν εἶναι ἀπὸ τὰ νεώτερα πολιτικὰ δόγματα τῶν Ἐθνῶν. Ἐφ' ὅσον ὁμως δὲν ὑπάρχει χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, δὲν εἶναι δυνατὸν ἢ μὲν ἐπίσημος Ἐκκλησία νὰ εὐρίσκηται ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς Πολιτείας, ἢ ὅποια ἔχει τὸ δικαίωμα διὰ λογαριασμὸν τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀσκή βραδύτατον ἔλεγχον ἐπὶ τῆς οἰκονομικῆς τῆς ζωῆς καὶ τῶν πνευματικῶν τῆς ἀκόμη λειτουργιῶν, αἱ δὲ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις πάσης φύσεως εἴτε τοῦ Καθολικοῦ δόγματος εἴτε προτεσταντικῆς ὁμολογίας εἴτε τοῦ Χιλιασμοῦ ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Παλαιομερολογιτικὴ ὀργάνωσις τῶν δῆθεν γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν νὰ εἶναι ἀσύδοτοι, ἐλεύθεροι νὰ ἐνεργοῦν ἀνθαιρέτως ἐπὶ καταφρονήσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν νόμων, πὸν διέπουν τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν, νὰ ὑποσκάπτουν τὴν ζωὴν καὶ τὸ γόητρον καὶ τὴν τιμὴν τῆς. Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ λάβῃ θέσιν ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀταξίας καὶ νὰ προστατεύσῃ τὸ κῦρος καὶ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἢ νὰ ἐξαναγκάσῃ τοὺς Παλαιομερολογίτας νὰ δεχθοῦν ἱερεῖς ἐξαρτωμένους ἐκ τῶν κανονικῶν Μητροπολιτῶν πρὸς τέλει τῶν ἀκολουθιῶν τῶν κατὰ τὸ Ἡμερολόγιόν τῶν ἢ νὰ ἐγκλείσῃ εἰς Μονὰς ἐκείνους ὅσοι αὐτοτιτολοφοροῦνται Ἐπίσκοποι ἢ πρεσβύτεροι χωρὶς νὰ εἶναι τοιοῦτοι, ἐφ' ὅσον προέρχονται οἱ πλεῖστοι ἀπὸ καθηρημένους καὶ ὡς τοιοῦτοι ἐν τούτοις ἀποτολμοῦν νὰ τελοῦν τὰ μυστήρια. Τὰ μυστήρια ὁμως δὲν εἶναι μόνον θεουργικὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ πράξεις κοινωνικαί, ἐφ' ὅσον γεννοῦν νομικὰς συνεπείας, δημοουροῦν πολιτικὰ καὶ ἀστικά δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους.

Ἡ Πολιτεία καὶ ἀπέναντι τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ ἀπέναντι ἄλλων μὴ ἀνεγνωρισμένων θρησκευτῶν, ὡς εἶναι ὁ Χιλιασμός, τίθεται εἰς τὸ δίλημμα, ἢ νὰ προβῆ εἰς χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους πρὸς δικαίωσιν τῆς Συνταγματικῆς ἀρχῆς, πὸν προστατεύει τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως τῶν πολιτῶν, ὅποτε θὰ ἐξαπελύοντο ἀχαλίνωτοι αἱ ξένοι θρησκευτικαὶ προπαγάνδαι, φανεραὶ καὶ μυστικαὶ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις, καὶ αὐτὸς ὁ

Παλαιομερολογισμός, διὰ νὰ πλήξουν τὴν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ Ἐθνους καὶ νὰ κλονίσουν τοὺς ἱστορικοὺς του προσανατολισμοὺς πρὸς τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων του, πὸν εἶναι πνευματικὸς συνεκτικὸς δεσμὸς του καὶ πηγὴ ἐκπολιτιστικῆς δυνάμεως ἐντὸς τῆς Ἐθνικῆς ἱστορίας, ἢ νὰ θεωρήσῃ τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν ὡς τὸν μόνον θεῖον θεσμόν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἔθνος ἐστήριξε τὴν ἐνδοξὸν ἱστορικὴν του σταδιοδρομίαν, διεξήγαγε καὶ διεξάγει ἡρωϊκοὺς τοὺς ἀγῶνας του καὶ ἐξησφάλισε καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἐκπολιτιστικὴν του πορείαν. Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει ἡ Πολιτεία ἔχει ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ ψηφίσῃ ἀναλόγους νόμους, διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ κάθε ἐπιβουλήν καὶ ὑπονόμευσιν. Ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως εἶναι δικαίωμα τῶν πολιτῶν ὡς ἀτόμων καὶ οὐχὶ δικαίωμά των ὡς ὀργανώσεων ἀντιτιθεμένων πρὸς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ νὰ ἐφελέσῃ τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν πράξεων τῶν ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοἱερέων Παλαιομερολογιτῶν. Οὗτοι δὲν ἐπιδιώκουν ἄλλο ἢ νὰ διχοτομήσουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς χώρας, νὰ κλονίσουν ὀλοσχερῶς τὸ κῦρος τῆς ἀπέναντι ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, μνηκτορίζοντες δι' ὧν ἐνεργοῦν καὶ πράττον καὶ αὐτὴν τὴν πολιτικὴν ἡγεσίαν.

Ἄν ἡ Πολιτεία νομίξῃ ὅτι δικαιοῦνται οἱ πολῖται ὡς ὀργανώσεις θρησκευτικαὶ νὰ κινῶνται ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἐδάφους, ὡς βούλονται, καὶ νὰ ἐνεργοῦν εἰς βάρος τῆς θρησκευτικῆς Ἐθνικῆς ἐνότητος, τοῦτο ὀδηγεῖ μοιραίως εἰς τὸν χωρισμὸν Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλόνηζε βαρῦτα τὴν ἱστορικὴν διάρθρωσιν τῶν πνευματικῶν καὶ πολιτικῶν δυνάμεων τοῦ Ἐθνους.

† Ὁ Σάμον καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

«Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαι ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν... Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ μὴ φοβείσθαι τὴν ἐξουσίαν; Τὸ ἀγαθὸν ποιεῖ, καὶ ἔξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστὶ σοι εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῆς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκὴ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς ὄργην, ἐκδικῶς τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι...».

(Ῥωμ. ιγ', 1-4)

ΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΑΙ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΕΚΑ ΠΑΡΘΕΝΩΝ(*)

Α'

Ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἐδίδασκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πανταχοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι «φῶς καὶ ζωὴ καὶ δύναμις», δι' αὐτοῦ φωτίζεται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου· ἀνακαινίζεται ἡ καρδία του καὶ διαπλάσσεται καὶ σφύζεται. Παραβάλλεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρὸς σφοδρὸν πῦρ, τὸ ὅποσον καταφλέγει τὰς ἠδυπαθεῖς τῆς καρδίας ἐπιθυμίας καὶ γεννᾷ ἐν αὐτῇ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀγίων του ἐντολῶν. Ὡς δὲ λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, «ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζῶν καὶ ἐνεργῆς καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον καὶ διῆκνουμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας» (Ἐβρ. δ', 12). Ἀλλ' ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι καὶ τὸ ἀνεξάντλητον ταμεῖον τῆς θείας σοφίας, ἡ πάνσεπτος καὶ ἀψευδὴς Βίβλος, ἐν τῇ ὁποίᾳ καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνεγράφη καὶ ἀπετυπώθη ἡ οὐράνιος σοφία καὶ ἀλήθεια, εἶναι ἡ ἀκένωτος πηγή πάσης ζωῆς, ἀφ' ἧς οἱ πιστοὶ ἀρβύονται νάματα ζωῆς αἰωνίου, καταρδεύοντα τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Ναί· ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ προχεόμενος «ὡς δρόσος, ὡς ὑετός, ὡς ὄμβρος, ὡς νεφετός» (Δευτ. ΛΒ', 2), ζωογονεῖ τὰς ψυχὰς εἰς καρποφορίαν.

Τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἐσέδοντο οἱ ἀρχαῖοι χριστιανοὶ καὶ γονυπετεῖς ἀνεγίνωσκον αὐτήν, ὡς τὴν «ἐπιστολήν, ἣν ὁ Θεὸς ἔγραψε τοῖς δημιουργήμασιν αὐτοῦ». Τότε κατετίθεντο ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τὰ ἅγια καὶ ἡ Ἁγία Γραφή, τὴν ὁποίαν ἐμελέτων σοφοὶ καὶ ἄσοφοι, διότι περιέχει διδασκαλίαν, αἵτινες προσαρμόζονται εἰς πάντα χριστιανόν, ἐν εὐλαθείᾳ μελετῶντα αὐτήν. Περιέχει διδασκαλίαν ζωογόνου διὰ τοὺς μικροὺς, ἔχοντας ἀνάγκη γάλακτος, καὶ διὰ τοὺς σοφοὺς, ἔχοντας ἀνάγκη στερεᾶς τροφῆς. Καί, ὡς λέγει τις, ἡ Ἁγία Γραφή ὁμοιάζει πρὸς ποταμὸν τοῦ ὁποίου τὸ ὕδωρ ποῦ μὲν εἶναι τόσον ἀδαθὲς ὥστε καὶ ἄρνιον δύναται νὰ διέρχεται, ποῦ δὲ τόσον βαθύ, ὥστε καὶ ἐλέφας δύναται νὰ διαπερᾷ νηχόμενος.

Ἐκ τῶν θείων Γραφῶν ὄλος τῶν θεσπεσιῶν τῆς Ἐκκλησίας ὁ θίασος ἐμυσταγωγεῖ τὰ δόγματα τῆς θεολογίας καὶ ἐδίδασκε καὶ διδάσκει διὰ τῶν συγγραφῶν τοὺς χριστεπωνύμους λαοὺς. Ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐξ ἀρχῆς οἱ Ἱεράρχαι τὰς ἀχράντους τῶν θείων μυστηρίων ἱερουργίας ἐτέλουν καὶ προσευχὰς καὶ οἱ ὕμνοδοὶ ἐμελώδουν τὰς θεοπρεπεῖς τῆς Ἐκκλησίας ᾠδὰς καὶ οἱ Μάρτυρες ἐνισχύοντο πρὸς τοὺς νικητηρίους ἄθλους τῆς πίστεως. Διὰ τούτων τῶν θείων Γραφῶν οἱ θεοφιλεῖς Πατέρες μας πᾶσαν μὲν γῆν, πᾶσαν δὲ θάλασσαν καὶ νήσους ἐπλήρωσαν καὶ ἠπεύρους ἐκ τῶν ἀειμνήστων τροπαίων τῆς εὐσεβείας.

Ὁ Κύριος ἐδίδασκε καὶ ἀπεκάλυπτε τὴν διδα-

σκαλίαν Του πρὸς φωτισμὸν καὶ ἀνάπλασιν τῶν ἀνθρώπων «ὡς ἐξουσίαν ἔχων καὶ οὐχ ὡς οἱ Γραμματεῖς» (Ματθ. ζ', 29). Ἀπεκάλυπτε δὲ ταύτην καὶ διὰ παραβολῶν. Τί δὲ εἶναι ἡ παραβολή; Παραβολὴ εἶναι αἰνιγματώδης λόγος ἢ διήγησις ἀλληγορικὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ κοινωνικῇ εἰσῷ συνήθως λαμβανομένων καὶ ἐφαρμοζομένη εἰς τὸν λόγον πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀκροατῶν. «Ἡ παραβολή, λέγει Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, λόγος ἐστὶν ἀπὸ τινος οὐ κυρίου μὲν, ἐμφοροῦς δὲ τῷ κυρίῳ, ἐπὶ τ' ἀληθὲς καὶ κύριον ἄγων τὸν συνιέντα ἦ, ὡς τινὲς φασί, λέξις δι' ἐτέρων κυρίως λεγόμενα μετ' ἐνεργείας παριστάνουσα» (Στρωματ. στ, §ΙΒ'). Οἱ συγγραφεῖς τῆς Π. Διαθήκης καὶ δὴ ὁ Κύριος μετεχειρίσθη ἐπὶ τὸ τέλειον τὸν τρόπον τῆς διδασκαλίας διὰ παραβολῶν, δι' ὧν ἀπεκάλυπτε τὰς θείας καὶ οὐρανίους διδασκαλίας Του. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ λόγου εἶναι ἐπιτηδεϊότατον καὶ κατάλληλον εἰς τὴν ἀντιληπτικὴν ἐκάστου ἀνθρώπου δύναμιν. Ὑπὸ τῆς διηγήσεως πράγματος σαφοῦς παρασκευάζεται ἡ διάνοια τοῦ ἀκούοντος πρὸς κατανόησιν τῆς ὑψηλῆς διδασκαλίας. Ὁ δὲ Ἱ. Χρυσόστομος ἀναφέρει δύο αἰτία, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ὁμιλοῦντες περιλαμβάνου ἐνίοτε εἰς τὸν λόγον τὴν παραβολὴν τὸ μὲν «ὥστε ἐμφαντικώτερον γίνεσθαι τοῦ λόγου καὶ μᾶλλον ὑπ' ἄψιν ἄγειν τὰ λεγόμενα· ἢ γὰρ διάνοια τῆς συντρόφου τῶν πραγμάτων εἰκόνας ἐπιλαβομένη, διανίσταται μᾶλλον, καὶ ὥσπερ ἐν γραφῇ τὰ πράγματα ὀρῶμεν, κατέχεται μειζρόως», τὸ δὲ «ὥστε καὶ γλυκαίνεσθαι τὴν διήγησιν καὶ μονιμωτέραν εἶναι τῶν λεγομένων τὴν μνήμην· οὐ γὰρ οὕτω ἀπόφασις χεῖμαζεται καὶ ἐνάγει τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἢ διὰ τῆς παραβολῆς ἐστὶ μετὰ πολλῆς γινόμενον ἰδεῖν τῆς σοφίας» (Ὁμιλ. Λδ' εἰς Ἰωάν.).

Ὁ δὲ Θεοφάνης ὁ Κεραμεύς, Ἐπίσκοπος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Ταυρομενίου, (κατὰ τὸν ια' αἰῶνα) φέρει τρεῖς λόγους δι' οὓς ὁ Κύριος ἐλάλει ἐν παραβολαῖς, α) διότι ἤθελε νὰ κρούσῃ τὴν διάνοιαν τῆς διδασκαλίας του ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν φθονερῶν καὶ φιλοψόγων ἀνθρώπων. «Ἐπεὶ σκαιοὶ τινες συνηγείροντο, ἥμιστα μὲν ὠφελήθησόμενοι, τῶν δὲ λεγομένων ἐπιληψόμενοι, ἐκ πολλῆς ἄγαν ἀποπληξίας εἰωθότες φιλοψογεῖν, πανσόφως τῆς διδασκαλίας τὸ δούλημα εἰς τὸ τῆς παραβολῆς κρύπτει περίβλημα, ὅπως οἱ μὲν ἐχέφρονες διὰ τοῦ φαινομένου χειραγωγούμενοι, εἰσαχθῶσι πρὸς τὰ νοούμενα· οἱ δὲ φθονεροὶ καὶ θαρσύνηλοι εἰσαχθῶσι, βλέποντες οὐ βλέψωσι καὶ ἀκούοντες οὐ συνήσωσι». β) διότι ὠμίλει πρὸς ἀνθρώπους παχεῖς τὸν νοῦν, πρὸς οὓς ἀρμόζει ἢ εἶδει διηγήματος διδασκαλία. «Ἐπειδὴν πρὸς εἰσαγωγικὸς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἀρμόδιος ἢ εἶδει διηγήματος ἐσηματισμένη διδασκαλία, ὥσπερ οἱ μῦθοι τοῖς μερακίοις ἀρμόδιοι, διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς διαλέγεται, μάλα γλυκέως τοῦτο ποιῶν καὶ γὰρ τῶν ἀνθέων τὰ κάλλιστα ὠραίοις ἐξωθεν φύλλοις περιχλανίζεται». γ) διότι διὰ τοῦ τοιούτου εἶ-

(*) Ἐκ τῶν καταλοίπων τοῦ ἀειμνήστου Μητρ. Μεσσηνίας Πολυκάρπου Συνοδικοῦ, Ἐπιμελεῖα Θεοδ. Κ. Σπεράντσα.

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Οί, ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὅρει, ἐνασκοῦμενοι πατέρες διεκρίθησαν ἀείποτε, οὐ μόνον διὰ τὴν προσήλωσιν αὐτῶν εἰς τὰ χριστιανικὰ καὶ δὴ μοναχικὰ ἰδεώδη, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἔνθεον αὐτῶν ἔθνικόν ζῆλον· διό, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς Ἑλληνικῆς, τοῦ 1821, Ἐπαναστάσεως, μετέσχον, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες, τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ἀγῶνος, ἐπὶ ἀποκτήσει τῆς ἐλευθερίας.

Ἀτυχῶς ἕως ἡ ἐκβασίς τούτου, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Ἄθωνος, εἶχε τραγικὰς, διὰ τὰ, ἐν αὐτῇ, εὐαγγή-

δους τοῦ λόγου προσεκτικωτέρους ἀπεδείκνυε τοὺς ἀκούοντας εἰς τὴν πνευματικὴν τῶν λεγομένων ἔννοιαν. «Προσεκτικωτέρους ἡμᾶς διὰ τούτων ποιεῖ πρὸς τὴν τῶν Γραφῶν κατανόησιν, προτρεπόμενος μὴ πάντα προσέχειν τῷ γράμματι, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς παλαιᾶς αἰνίγματα εἰς πνευματικὰ μετὰγει νοήματα» (Θεοφάν. Ὁμιλ. Β').

Αἱ Παραβολαὶ λοιπὸν ἦσαν πρόσφορον εἶδος διδασκαλίας. Σημειωτέον ὅτι εἰς τὰς Παραβολὰς ἤκιστα πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν κατὰ λέξιν πάντα τὰ ἐν αὐταῖς λεγόμενα, ἀλλὰ νὰ ἀποβλέπωμεν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν αὐτῶν, ὡς διδάσκουν οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. «Οὐ χρὴ πάντα τὰ ἐν ταῖς παραβολαῖς κατὰ λέξιν περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν μαθάνοντας, δι' ὃν συνετέθη, τοῦτον δρέπεσθαι καὶ μηδὲν πολυπραγματεῖν περαιτέρω». (Χρυσόστ. Ὁμιλ. Εἰς Ματθ. Θεοφυλ. εἰς Ἰωάν. Γ' Ἰσιδ. Πηλous. Βιβλ. γ' Ἐπιστ. ρζ').

Ἐν ταῖς Παραβολαῖς ὁ λαῶν ἢ προσεπιφέρει τὴν ἐξήγησιν ἢ ὑποσυνάπτει καθολικὴν διδασκαλίαν ἢ ἀναφέρει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν εἶπε τὴν Παραβολήν. Οὕτως ὁ Σωτὴρ εἰς ἄλλας μὲν Παραβολὰς (Ματθ. Π' 3 - 9 καὶ 24 - 31) ὑποσυνάπτει ἐρμηνεῖαν, εἰς ἄλλας, ὡς εἰς τὴν δέκα Παρθένων (Ματθ. ΚΕ' 1 - 13) προσθέτει τὰ ὀλίγα ταῦτα. «Γρηγορεῖτε οὖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ἣ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται». Τῶν δὲ Παραβολῶν περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος καὶ εὐρεθέντος προβάτου, περὶ τοῦ ἀζώτου υἱοῦ, προτάσσεται ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν λέγει αὐτὴν· εἰς ἄλλας δὲ (Ματθ. ιη', 23 - 25) καὶ ἡ αἰτία ἀναφέρεται καὶ ἐπισυνάπτεται διδασκαλία, ὡς ἐν τῇ Παραβολῇ τοῦ μακροθυμήσαντος Βασιλέως καὶ περὶ τοῦ πονηροῦ καὶ σκληροῦ δούλου.

Καὶ ἐν τῇ Π. Διαθήκῃ ὑπάρχουν παραβολαί. Ἐν τοῖς Ἱστορικοῖς βιβλίοις ἀναγινώσκονται τρεῖς, αἵτινες εἶναι λαμπραὶ διὰ τὴν τεχνικὴν τῶν ἀπλότητα. Ἐν τῇ δευτέρᾳ Παραβολῇ ὁ Προφήτης Νάθαν αὐστηρῶς ἐπιπλήττει τὸν Δαυὶδ διὰ τὸ ἀμάρτημα τοῦ φόνου καὶ τῆς μοιχείας εἰς τρόπον ὥστε ὁ Δαυὶδ ἐνόμισεν ὅτι ἀκούει οὐχὶ παραβολήν, ἀλλὰ ἀληθινὴν διήγησιν. (Β' Βασιλ. ιβ', 1 - 6. Κριτ. Θ' 8 - 16 Δ' Βασιλ. ιδ', 9 - 10).

Καὶ παρὰ τοῖς Προφήταις ἔχομεν Παραβολὰς (ὡς παρὰ Ἡσαΐα Ε', 1 καὶ ἐξῆς) καὶ ἰδίᾳ παρὰ τῷ Ἰεζεκιήλ.

(Συνεχίζεται) Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (+)

καθιδρύματα, καὶ τοὺς, ἐν αὐτοῖς, μοναχοῦς, συνεπειάς, ἀναγκασθέντας, ὅπως ἀναχωρήσωσιν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τῷ τέλει διασώσεως αὐτῶν καὶ τῶν ἱερῶν, τῶν αὐτόθι Μονῶν, κειμηλίων.

Εἰς τὴν κατηγορίαν τούτων ἀνήκον καὶ οἱ Κατηγοῦμενοι τῶν ἱερῶν Μονῶν Διονυσίου Στέφανος, καὶ Γρηγορίου Γρηγόριος, οἵτινες, ὡς ἔχοντες εὐθύνην μεῖζονα τῶν ἄλλων συμμοναστῶν, συναπεκόμισαν μετ' ἑαυτῶν ὅσα ἠδύναντο, τῶν, ὧν προῖσταντο, ἱερῶν ἐνδαιτημάτων, κειμήλια πρὸς διάσωσιν τούτων.

Μετὰ περιπετειώδη δὲ πλοῦν καὶ πολλοὺς κινδύνους ἐφθάσαν εἰς Πόρον, ἵνα, ἐν συνεχείᾳ, μεταβῶσιν εἰς Κόρινθον, ἐν ἣ προσωρινῶς εἶχε τὴν ἔδραν αὐτῆς ἢ τότε Κυβέρνησις, καὶ καταστήσωσιν γνωστήν, τοῖς ἐκπροσώποις αὐτῆς, τὴν οἰκτράν, εἰς ἣν εὐρίσκοντο, θέσιν, μετὰ τῆς παρακλήσεως, ὅπως ἐνδιαφερθῶσιν οὗτοι, ὥστε τὰ, μετ' αὐτῶν, συναποκομισθέντα ἐκ τῶν Μονῶν των, κειμήλια, τύχῳσι προστασίας καὶ ἐξασφαλίσεως, πρὸς ἀποφυγὴν ἀπευκταίων.

Τὸ Μινιστέριον, δηλ. τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ὠρησκείας, οὕτως προῖστατο, ἐκκλησιαστικὸς ἀνὴρ, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Ἰωσήφ Νικολάου, μεγάλως ἐνδιεφέρθη ὑπὲρ τῆς διασώσεως τούτων, ἀποστείλαν «Πρὸς τὸν ἐκλαμπρότατον Πρόεδρον τοῦ Ἐκτελεστικοῦ» τὸ κάτωθι αὐτοῦ ἔγγραφο.

« Ἀριθ. 10.

Ἀναφερομένης τῆς ὑποθέσεως τῶν Ἀγιορειτῶν εἰς τὸν Μ(ινιστρον) τῆς Ὠρησκείας) δὲν ἔλειχε κατὰ τὴν ἀμεσον ἐπιταγὴν ὅπου ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐκλαμπρότατου Προέδρου νὰ κάμῃ τὸ χρέος του.

Ἀφοῦ διηγήθησαν οἱ ρηθέντες τὰ παθήματά των καὶ τὴν εἰς Πόρον ἀποκατάστασιν των, προεβλήθη εἰς αὐτοὺς εὐμενῶς καὶ προσηγῶς ἐζήτηθῆ ὀλικὴ καὶ λεπτομερὴς καταγραφή, τόσον τῶν ὁποίων διέσωσαν ἱερῶν κειμηλίων, ὅσον καὶ λοιπῶν πραγμάτων, τὴν ὁποῖαν καταγραφὴν, ἀπεκρίθησαν ὅτι ἔκαμαν καὶ διὰ τὰ εὐρισκόμενα ἐν Ἐπιδαύρῳ πράγματα καθὼς καὶ διὰ τὰ, εἰς Πόρον, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐφόρων τῆς νήσου, καὶ ὅτι αὐθις εἶναι ἔτοιμοι ν' ἀκολουθήσωσιν εὐπειθῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς Διοικήσεως καὶ νὰ κάμωσι τακτικωτέραν τὴν ἰδίαν καταγραφὴν· πλὴν νὰ δοθῇ ἄδεια εἰς αὐτοὺς ν' ἀπέλθωσιν εἰς Πόρον, ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦν νὰ ἐνθυμηθῶσιν λεπτομερῶς τὴν ὕλην, τὸ εἶδος καὶ τὴν ποσότητα τῶν πραγμάτων.

Λοιπὸν ἡ ὑπερτάτη Διοίκησις δύναται νὰ διορίσῃ τοὺς εἰρημένους πατέρας ν' ἀπέλθωσιν ἐκεῖσε εἰς Ν(ήσον) Πόρον καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐφόρων καταγράψαντες τὰ ἱερὰ πράγματα ν' ἀποστείλωσιν ἢ αὐτοὶ νὰ μετακομίσωσι τὴν καταγραφὴν αὐτῶν ὅσον τάχιστα, αὐτοὶ δέ, ὡς ἱκετικῶς καὶ θερμῶς ἐζήτησαν νὰ ἐφησυχάσωσιν ἐκεῖ ἔπειτα, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν καὶ παραφυλάττοντες τὰ, εἰς αὐτοὺς, ἱερὰ καὶ θεῖα κειμήλια μέχρι τῆς ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἕως οὗ προβλεφθῆ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως τόπος ἀσφαλείας τῶν ἱερῶν καὶ ἀναπαύσεως αὐτῶν καὶ ἡσυχίας.

Οὕτως ἀναφέρει εἰς τὴν ὑπερτάτην Διοίκησιν καὶ περιμένει τὴν ἀπόφασίν της.

Τὴν 2 Μαρτίου 1822 ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Μινίστρος τῆς Ἱεροσολιμῶν
Ἀνδρούσης Ἰωσήφ ».

Τοῦτο, δηλ. τὸ ἔγγραφο, διεβίβασεν ὁ, ὡς ἄνω Ὑπουργός, διὰ τοῦ, ὑπ' ἀριθ. 11 καὶ ἀπὸ 3 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ὁμοίου «πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἱεροσολιμῶν Ἐπισκοπῆς» Θ. Νέγρη παρακαλούμενον, ὅπως εἰσηγηθῆ τὰ δέοντα «πρὸς τὸν ἐκλαμπρότατον πρόεδρον», «διὰ τὴν ἀποφασίσην ἢ Διοίκησιν τὰ περὶ τῶν ἱερῶν πραγμάτων δηλ. τῶν Ἀγιορειτῶν, συσχεπτομένη καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν πατέρων τούτων».

Ἴδου δὲ καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Σώματος.

« Ἀριθ. 218.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐκτελεστικοῦ
Πρὸς τὸν Μινίστρον τῆς Ἱεροσολιμῶν.

Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Μινίστρον τῆς Ἱεροσολιμῶν γεγραμμένη τὴν 6^{αν} Μαρτίου ὑπὸ Ν. 2 ἐνεκρίθη· θέλει φροντίσει ὁμοίως ὁ Μινίστρος τῆς Ἱεροσολιμῶν νὰ συντροφεύσῃ τοὺς πατέρας μὲ ἀξίον, πιστὸν καὶ πρακτικὸν ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον θέλει παρευρεθῆ εἰς τὴν καταγραφήν τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν, καὶ θέλει φέροι αὐτὴν ἐνταῦθα διὰ νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Διοίκησιν.

Ἐν Κορίνθῳ τῆ 7^η Μαρτίου, ἀνωκδ.

Α. Μαυροκορδάτος Πρόεδρος
Ἀθανάσιος Κανακάρης
Ἀναγνώστης Παπαγιαννόπουλος
Ἰωάν. Ὁρλάνδος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱεροσολιμῶν κ.λ.π.
Θ. Νέγρης ».

Πρόσωπον δὲ κατάλληλον διὰ τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἐθεωρήθη ὁ διδάσκαλος Διονύσιος, ἐφοδιασθεὶς, παρὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργείου, διὰ τῆς ἀκολούθου βεβαίωσως.

« Ἀριθ. 17.

Ὁ Μινίστρος τῆς Ἱεροσολιμῶν δηλοποιεῖ, ὅτι κατὰ τὴν, τῆς ὑπερτάτης Διοικήσεως, διαταγὴν ὡς ἀνω ἀξίος, πιστὸς καὶ πρακτικὸς ὁ ἐν διδασκάλοις Κ. Διονύσιος, ἐκλεχθεὶς καὶ διορισθεὶς παρ' ἡμῶν, συναπέρχεται τῷ τε Κοινοβίῳ τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου Διονυσίου Κυρίῳ Στεφάνῳ καὶ τῷ ὁσιολογιωτάτῳ Κ. Γρηγορίῳ τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τοῦ Γρηγορίου εἰς τὴν νῆσον Πόρον, ἐνθα παρόντων καὶ τῶν ἐφόρων τῆς Ν(ήσου) ἢ λογιότης του θέλει παραλάβει καταγραφήν πληρεστάτην (ἐν πρὸς ἐν δλίπουσα τὴν καταγραφήν) τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν ἢν τινα κομίσει ἐνταῦθα διὰ νὰ παραδισθῆ εἰς τὴν θεοφροῦτητον Διοίκησιν.

Τὴν 8^η Μαρτίου 1822 ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Μινίστρος τῆς Ἱεροσολιμῶν
Ἀνδρούσης Ἰωσήφ ».

Διὰ ταυτοχρόνου καὶ ὑπ' ἀριθ. 18, τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου, ἔγγραφου «πρὸς τοὺς ἐφόρους τῆς Νήσου Πόρου» γνωρίζονται αὐτοῖς τὰ κάτωθι.

« Ἐπειδὴ καὶ ἐπιταγὴ παρὰ τῆς ὑπερτάτης Διοικήσεως ἐξεδόθη, ἵνα οἱ πατέρες τῶν δύο Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους τοῦ τε Διονυσίου καὶ Γρηγορίου οἱ αὐτόθι παρευρισκόμενοι ἀποδώσῃτε λεπτομερῶς ἀκριβῆ καταγραφήν ἀπασῶν (sic) τῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν ἄχρι καὶ τοῦ παραμικροῦ πρὸς οἰκονομίαν ἀσφαλούς διατηρήσεως ἐδιωρίσαμεν ὡς ἀνδραπιστόν, ἀξίον καὶ πρακτικὸν τὸν διδάσκαλον Κ. Διονύσιον νὰ συναπέλθῃ αὐτόσε μετὰ τοῦ Κοινοβιάρχου Κ. Στεφάνου καὶ Κ. Γρηγορίου.

Ὁ εἰρημένος ἐπίτηδες ἀποστέλλεται παρὰ τοῦ ἱεροῦ Μινιστηρίου τῆς Ἱεροσολιμῶν, δι' ἀδείας τῆς Διοικήσεως, εἰς καταγραφήν ὄλων τῶν εἰδῶν τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν ἐν πρὸς ἐν μετὰ ἀκριβοῦς παρατηρήσεως παρούσης καὶ τῆς φιλογενείας ὑμῶν κατὰ τὴν ἐπιταγὴν, θέλει λάβει λοιπὸν λεπτομερῆ καὶ ἀκριβῆ καταγραφήν τῆς ὀλικῆς αὐτῶν περιουσίας ἢ Πανοσιολογιότητος τοῦ τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν νῆσον ὡς Μοναστηριακῆς διὰ νὰ παρῆρσιασθῆ εἰς τὴν Θεοφροῦτητον Διοίκησιν ὅσον τάχιστα· τὰ δὲ ἱερὰ κειμήλια καὶ σκευὴ ἀνάγκη πᾶσα νὰ διαφυλάττωνται μετὰ ἀσφαλείας αὐτοῦ εἰς τὴν νῆσον ὡς 6^{αν} διαταγὴν τῆς Διοικήσεως· ὡς ἀνδρασεδάσιμον τὸν Κύριον Διονύσιον διδάσκαλον καὶ ἀνθρωπον τῆς Διοικήσεως θέλετε περιποιηθῆ φροντίζοντες τὴν ταχεῖαν ἐπανάκαμψίν του», οἵτινες διὰ τῆς ἀπὸ 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἀπαντήσεώς των, ἐγνώρισαν «πρὸς τὸν Μινίστρον τῆς Ἱεροσολιμῶν ἄγιον Ἀνδρούσην», ὅτι ἐγένετο ἡ καταγραφή «τῶν ἱερῶν καὶ ἁγίων κειμηλίων καὶ ὄλων τῶν πραγμάτων τῶν δύο μοναστηρίων» εἰς «τρία κατάστοιχα· τὸ ἕνα ἐπῆρεν ὁ λογιώτατος καὶ διδάσκαλος κύριος Διονύσιος, τὸ δεῦτερον μένει εἰς ἡμᾶς, τὸ τρίτον εἰς χεῖρας τῶν καθηγουμένων».

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐξεδόθησαν καὶ ἕτεροι συμπληρωματικαί, ἐπὶ τῆς προκειμένης ὑποθέσεως, διαταγαί, ὧν τὸ περιεχόμενον ἔχει ὡς ἀκολούθως.

Οὕτω τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἱεροσολιμῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 180 καὶ ἀπὸ 5^{ης} Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἔγγραφου τοῦ πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ὡς ἄνω τῆς νήσου Πόρου, ἐφόρους γνωρίζει τοῦτοις ὅτι «Ἡ ὑπερτάτη Διοίκησις σκεφθεῖσα περὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν νῆσον ὡς ἱερῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν τῶν δύο μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους Διονυσίου καὶ Γρηγορίου ἐξέδωκε διαταγὴν αὐτῆς ἀπὸ Μαρτίου 21, ὑπ' ἀριθ. 684 εἰς τὸ Μινιστήριον τοῦτο, ἵνα στείλῃ αὐτόσε ἀνθρώπους τιμίους καὶ γνωστοῦ χαρακτήρος εἰς παραλαβὴν καὶ μετακόμισιν αὐτῶν διὰ περισσοτέραν ἀσφάλειαν. Διὸ ἐκλεχθέντες οἱ παρόντες ἱεροδιδάσκαλοι ὁ Κ. Διονύσιος καὶ Κ. Ἰωακείμ, ἀξιοὶ καὶ πιστοὶ διὰ τὸ ὑπουργεῖμα τοῦτο, στέλλονται πρὸς τὴν φιλόξενόν σας διάθεσιν· παρασταθῆτε οὖν μετ' αὐτῶν, καὶ εἰς μὲν τοὺς πατέρας παραδώσατε ἐκ τῶν ἱερῶν σκευῶν ὅσα τοὺς ἀναγκαιοῦν διὰ τὰς ἱεροπραξίας αὐτῶν καὶ σωματικὰς χρείας μὲν κατάλογον ἀκριβῆ, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα ἐμπιστευθῆτε εἰς χεῖρας

της ιερολογιότητός των, δίδοντας και την καταγραφή των παραδοθησομένων εις την λογιότητά τους και των μενόντων εις τους πατέρας, ἵνα ἡ ὑπερτάτη Διοικήσις ἀντιπαραβάλλῃ αὐτὴν μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔλαβε πρότερον καὶ ἔχει ἀνὰ χεῖρας, ἴσον ὅμως ἀπαράλλακτον θέλει μείνει εἰς τους πατέρας κατὰ τὸ πρέπον, διὰ νὰ ἦναι γνωστὴ ἡ ποσότης τῶν μενόντων εἰς χεῖρας των πραγμάτων καὶ τῶν ὁποῖων ἡ Διοικήσις προνοεῖ τὴν ἀσφάλειαν εἰς Πελοπόννησον.

Ὅτω λοιπὸν ποιήσαντες διὰ τὴν ἀσφαλῆ ἐπιστροφήν της ιερολογιότητός των καὶ τὴν ἀκριβῆ προφύλαξιν τῶν ἱερῶν ἕως εἰς Κόρινθον».

Ἄλλὰ καὶ πρὸς τοὺς, ὡς εἴρηται, ἀπεσταλμένους του τοῦ αὐτοῦ Ὑπουργείου ἀπέστειλε τὴν κάτωθι διαταγήν:

«'Αριθ. 181.

Πρὸς τοὺς ἱεροδιδασκάλους κὺρ Διονύσιον καὶ κὺρ Ἰωακείμ. Γνωστοποιεῖ, ὅτι τὸ Μινιστέριον τοῦτο, λαθὼν διαταγήν της ὑπερτάτης Διοικήσεως, ἐν ἀριθ. 684, μαρτίου 21 εἰς τὸ νὰ εὕρῃ ἀνθρώπους τιμίου καὶ γνωστοῦ χαρακτήρος νὰ πέμψῃ εἰς τὴν Ν(ῆσον) Πόρον, διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ ἐκεῖ εὐρισκόμενα ἱερὰ κειμήλια καὶ σκευὴ τῶν δύο μοναστηρίων τοῦ Ὄρους Διονυσίου καὶ Γρηγορίου καὶ νὰ μετακομίσωσιν αὐτὰ ἐνταῦθα διὰ τὴν ἀναγκαίαν ἀσφάλειαν: Ἐκλέγει ὡς τοιαύτας τὴν ιερολογιότητά σας.

Ὅθεν, ὡς λάβετε τὸ παρὸν γράμμα τοῦ Μινιστερίου τοῦτου, εἴθε εἰς χρέος τοῦ ν' ἀπέλθῃτε εἰς τὴν ρηθεῖσαν νῆσον καὶ νὰ παρουσιασθῆτε εἰς τὴν καταγραφήν τῶν ἱερῶν τούτων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ παραλάβετε, παραιτήσατε εἰς τους πατέρας μόνον τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὰς ἱεροπραξίας αὐτῶν, καθὼς καὶ ἀπαράλλακτον ἴσον της καταγραφῆς, τὰ δὲ λοιπὰ πάντα μετακομίζατε ἀσφαλῶς ἐνταῦθα πρὸς τὴν Διοικήσιν, φέροντες τὴν καταγραφήν τέσον τῶν ἀναγκαιούτων εἰς τὴν ὁσιότητά των, ὡς εἴρηται, ἕσον καὶ τῶν ληφθησομένων διὰ νὰ ἀντιπαραβάλλῃτε μετὰ τὴν ὁποῖαν ἔλαβε πρότερον καὶ ἔχει εἰς χεῖρας ἡ ὑπερτάτη Διοικήσις: θέλει εἶσθαι ἀγρυπνος ἡ λογιότης σας εἰς τὴν παραλαβὴν τέσον, ἕσον καὶ εἰς φυλάκην καὶ μετακόμισιν ἀσφαλῆ τῶν ἱερῶν τούτων κειμηλίων, ἵνα, ἐνδεικνύμενοι πιστοὶ καὶ δόκιμοι εἰς τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο ἐμπιστευθῆτε μεγαλύτερα, καὶ αὐξήσῃτε τὴν ὑπόληψίν σας περισσότερον.

Τὴν 5 Ἀπριλίου 1822 ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Μινιστρος της Θρησκείας

Ἄνδρουσῆς Ἰωσήφ

Ὁ Γ. Γραμματεὺς

Χρ. Μάλης ».

Τὴν ἀπόφασίν του δὲ ταύτην ἐκοινοποίησε καὶ πρὸς τοὺς Καθηγουμένους τῶν, ὡς εἴρηται, Ἱερῶν Μονῶν διὰ τοῦ κατωτέρω ἐγγράφου.

«'Αριθ. 182.

Πρὸς τοὺς ἡγουμένους καὶ λοιποὺς πατέρας τῶν ἱερῶν Μοναστηρίων Διονυσίου καὶ Γρηγορίου.

Ἡ ὑπερτάτη Διοικήσις ὄχι μόνον ἐφρόντισε διὰ τὴν ἡσυχίαν της ὁσιότητός σας τὸ μέρος ὅπου ἐζη-

τήσατε, ἀλλ' ἔλαβε πρόνοιαν οὐ τὴν τυχοῦσαν περὶ της ἀσφαλείας τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ κειμηλίων, ἵνα κατατεθῶσιν εἰς ἀσφαλέστερον μέρος κατὰ τὴν Πελοπόννησον μέχρι της ἀποκαταστάσεως τοῦ ἔθνους.

Διὸ ἀπὸ 21 Μαρτίου ὑπ' ἀριθ. 684 ἐξέδωκε διαταγήν εἰς τὸ Μινιστέριον τοῦτο, εἰς τὸ νὰ φροντίσῃ νὰ στείλῃ αὐτόσε ἀνθρώπους τιμίου καὶ χαρακτῆρος γνωστοῦ, εἰς τὸ νὰ παραλάβωσι καὶ νὰ μετακομίσωσιν ἐνταῦθα τὰ ἱερὰ ταῦτα κειμήλια καὶ σκευὴ, καὶ ἡ ὁσιότης σας νὰ βαστάξετε μόνον τ' ἀναγκαῖα εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ἱεροπραγιῶν καὶ ἀναγκῶν σας, τὰ δὲ λοιπὰ νὰ στείλετε ἅπαντα ἐνταῦθα.

Τὸ Μινιστέριον ἐξελέξατο δι' αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον τοὺς ἐπιφέροντας τὸ παρὸν ἱεροδιδασκάλους τὸν Κ. Διονύσιον καὶ Κ. Ἰωακείμ ἀνθρώπους τιμίους καὶ ἐναρέτους.

Λοιπὸν ἅμα λάβετε τὸ παρὸν θέλει γίνῃ καταγραφή ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἐφόρων, της λογιότητός των καὶ πανοσιότητός σας τέσον ἐκείνων ὅπου σας ἀναγκαιοῦν, ἕσον καὶ τῶν λοιπῶν πάντων τῶν ἐδῶ μετακομισαμένων, τὴν δὲ καταγραφήν ἀφ' οὗ βαστάξετε ἀπαράλλακτον αὐτῆς ἴσον στείλετε εἰς τὴν Διοικήσιν, διὰ ν' ἀντιπαραβληθῇ μετὰ τὴν προτέραν, ὅπου ἔχει ἀνὰ χεῖράς της.

Ὅτω λοιπὸν ποιήσατε, πειθόμενοι εἰς τὰς διαταγὰς αὐτῆς καὶ ἐλπίζοντες ἀδιστάκτως ὅτι μετὰ τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν τοῦ ἔθνους θέλετε ἀποκατασταθῆ πάλιν καὶ ἡ ὁσιότης σας εἰς τὰ ψυχωφελῆ σας καταγῶγια.

Τὴν 5 Ἀπριλίου 1822 ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Μινιστρος της Θρησκείας

Ἄνδρουσῆς Ἰωσήφ ».

Ἐν συνεχείᾳ τῶν ἐνεργειῶν τούτων τοῦ Ὑπουργείου, περὶ προστασίας δηλονότι τῶν ἱερῶν κειμηλίων τῶν Μονῶν Διονυσίου καὶ Γρηγορίου, παραθέτομεν ἔγγραφο, της αὐτῆς ἀρχῆς, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποῖου περιστρέφεται ὡσαύτως, περὶ τὴν διαφύλαξιν τῶν σκευῶν ἐτέρας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, της τοῦ Παντοκράτορος, καὶ ὅπερ ἔχει ὡς ἀκολούθως.

«'Αριθ. 179.

Πρὸς τοὺς σεβαστοὺς Ἀρσεπαγίτας

Διαταγὴ της ὑπερτάτης Διοικήσεως, ἀπὸ 4 ἀρχομένου, ὑπὸ ἀριθ. 842 ἐπέμφθη εἰς τὸ Μινιστέριον τοῦτο, περιέχουσα παράγραφον ἐπιστολῆς σας ἀπὸ 24 παρελθόντος διαλαμβάνοντα περὶ φυγάδων ἀγιορειτῶν εἰς Σκόπελον, οἱ ὁποῖοι ἱεροσυλήσαντες τὰ, ἀπὸ χρόνων ἀρχαίων, Βασιλικά ἀφιερῶματα καὶ ὄσ' ἄλλα εἰς χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ ἄμφια ἱερὰ κατὰ καιροῦς ἀνέθηκον οἱ συνάδελφοι χριστιανοὶ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Παντοκράτορος ἐβουλεύθησαν φυγῆν¹, ζητοῦντες ἀσφάλειαν ὀκνηρίας: πρὸς δὲ ἐν τῇ

1. Ὁ «Τοποτηρητῆς τοῦ Μινιστροῦ της ἀστυνομίας» Γεώργιος Καλαμαράς, ἐπὶ ὁμοίας περιπτώσεως ἀναφερόμενος «πρὸς τὸν Μινιστρον της θρησκείας» διὰ τοῦ, ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1822, ἐγγράφου του ἐπιλέγει ὅτι «Κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ Γ. Ἀρμοστοῦ της Ἀστυνομίας ἀριθ. 173 ε'. Ἀπριλίου, καλόγηροί τινες ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐφθασαν εἰς Πόρον μετὰ δύο πλοῖα Γραικικά φορτωμένα διάφορα Ἐκκλησιαστικά καὶ Μοναστη-

ΔΡΑΜΑΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΙΣΑΓΟΜΕΝΩΝ ΕΝΤΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ(*)

«*Αφετε τὰ παιδιά ἔλθειν
πρὸς με*» (Ματθ. ιθ' 14).

Τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα ἀναφέρεται εἰς διάφορα προβλήματα τῶν παιδιῶν καὶ ἐφήβων, τὰ ὅποια εἰσάγονται ἐντὸς τῶν διαφόρων παιδικῶν ἰδρυμάτων καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν των ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης (1).

(*) Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῶν Παιδοπόλεων τῆς «Βασιλικῆς Προνοίας» κατὰ τὴν 3 Ἀπριλίου 1957.

(1) «Π. Μελέτης. Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀγάπης. Ἔκδ. γ'. Ἀθήναι 1949» σ. 19.

ἰδίᾳ διαταγῇ καὶ ἴσον ἀπὸ 16 Μαρτίου καταλόγου ἱερῶν τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου ἐνσφράγιστον διὰ τοῦ Κ. Τασίκα καὶ δεβαιωμένον ἀπὸ τὸν Εὐθύμιον καὶ Παμβὰ μοναχῶν μὲ πέντε μάρτυρας τῆς νήσου, καθὼς καὶ τὸ ἴσον πρετέστον πρὸς τοὺς προκρίτους τῆς Ν(ήσου) Σκοπέλου ἀπὸ τὸν Τασίκα, καθυποχρεόνων τὴν φιλογενεϊάν των νὰ ἔχουν εἰς τὴν φύλαξίν των τὰ κλαπέντα ἱερὰ πράγματα εἰς ἐννέα σεντούκια.

Διορίζεται οὖν ὁ Ἄρειος Πάγος δυνάμει τῆς ρηθείσης διαταγῆς, ὅτι ἅμα λάβῃ τὸ παρὸν γράμμα τοῦ Μινιστηρίου τούτου, παρευθὲς νὰ διορίσῃ τοὺς εἰς Σκόπελον σταλέντας Κυρίους, τὸν Βουλευτὴν Γρηγόριον Κωνσταντᾶν καὶ τὸν Ἀρεόπαγιτην Δρόσον, διὰ νὰ παραλάβωσι τὰ εὐρισκόμενα εἰς δεπόζιτον παρὰ τοῖς Σκοπελίταις ἐννέα σεντούκια ἐνσφράγιστα ἀπὸ τῆς Καγκελαρίας τοῦ τόπου καὶ τοὺς τρεῖς Ἀρχιερεῖς Σκοπέλου, Δημητριάδος καὶ Ἀρδαμερίου, τὰ ὅποια ἀνοίξαντες ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν προκρίτων τῆς Νήσου καὶ καταγράψαντες λεπτομερῶς ἐν πρὸς ἐν τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα ὅποιασδήποτε ὕλης εἶναι, τὰ εὑρεθέντα ἐν τοῖς ρηθεῖσιν ἐννέα σεντούκιοις πράγματα ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ λίθοις τιμίοις, νὰ παραδώσωσιν πρὸς τὴν Σεβασμιότητά του τὸν Κ. Κωνσταντᾶν διὰ νὰ μετακομίσῃ ἐνταῦθα πρὸς τὴν Διοίκησιν λαμβάνων τοὺς ἀναγκαίους ὀπίτις δι' ἀσφάλειαν καθ' ὁδόν, φέρων καὶ τὴν γενικὴν καταγραφὴν τῶν ὅλων ἱερῶν πραγμάτων ὅσα δὲ μὴ ὄντα χρυσᾷ ἢ ἀργυρᾷ, εἰ μὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀσφαλὲς Μοναστήριον θέλουσιν ἀποτεθεῖν εἰς αὐτό, μερόντων ἐκεῖ καὶ τῶν πατέρων

ριακὰ σκευῆ καὶ περιμένον ἀρμόδιον ὄντα, ὡς ἤκουσε, νὰ ἀποπλευσῶσιν εἰς Εὐρώπην ἄλλιστα λέγουσιν, ὅτι οἱ ἴδιοι ἐπιβάται κἀμνον καὶ τὰ τῶν ναυτῶν χρέη. Τὸ Μινιστήριον τῆς ἀστυνομίας νομίζον τοῦτον τὸν σφετερισμὸν ὡς ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν ἀδίκημα ἀναφέρει εἰς τὸ Μινιστήριον αὐτό, ὅπως στείλῃ ἄνευ ἀναβολῆς πιστὸν τινα καὶ μυστικὸν ἐφοδιασμένον μὲ προσταγὴν τοῦ Μ(ινιστροῦ) τῆς θρησκείας ἄνθρωπον ἐνταῦθα σημειῶνον καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὃ ὁποῖος συντροφευμένος μὲ ἀστυνομικὸν θέλει ὑπάγει ν' ἀνακαλύψωσιν τὸ τοιοῦτο, καὶ ἂν ἔχῃ οὕτω νὰ λάβωσι τοὺς ἐγκριτοτέρους αὐτῶν καὶ κρατήσωσι τὰ πράγματα φέροντές τα μετ' αὐτῶν εἰς τὴν Διοίκησιν».

Τοιουτοτρόπως θὰ δοκιμάσω νὰ προσφέρω «κάτι ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην μου καὶ ταῦτοχρόνως κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου».

Διότι τὰ θέματα τῆς παιδικῆς εὐτυχίας πάντοτε μὲ συνεκίνησαν καὶ μὲ ἐθελξαν, πρὸς αὐτὰ δὲ καὶ ἐκινήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ μεθ' ὅλων τῶν δυνάμεων μου ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης μου ἐπιστημονικῆς συγγραφικῆς σταδιοδρομίας. Ἀνταποκριθεὶς τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὴν ἐνδόμυχον ἐπιθυμίαν τῶν σεβαστῶν καὶ ὑπεραγαπητῶν γονέων μου, τοὺς ὁποίους ἐγνώρισα ὡς ἱεροῦς ἀνθρώπους τῆς καλωσύνης.

διὰ νὰ προσεύχωνται δι' ὅσα ἐμελέτησαν εἰς τὸ ἐναντίον ὁ Κύριος Κωνσταντᾶς νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα νὰ φέρῃ καὶ ταῦτα ἐδῶ σὺν τοῖς ἀργυροῖς καὶ χρυσοῖς σκεύεσι διὰ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας διὰ νὰ τεθοῦν ὅπου ἐστὶν ἀσφάλεια κατὰ τὴν Πελοπόννησον προσδιορίζων καὶ τοὺς πατέρας νὰ συνακολουθήσωσιν.

Ὁ Ἄρειος Πάγος θέλει λάβει τὰ ἀναγκαῖα μέτρα, διὰ νὰ ἐξιχνιασθῶσι καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἱερόσυλοι μήποτε στερηθῇ τὸ ἔθνος τοιούτων ἱερῶν καὶ προγονικῶν θησαυρῶν ἀπὸ ἀκαταστασίαν καὶ ἀνοησίαν ἀμονάχων τοιούτων. Πρὸς δὲ θέλει ἐκδόσει τὰ ἀναγκαῖα γράμματα πρὸς τε τοὺς Σκοπελίτας προκρίτους καὶ τοὺς Κ. Γ(ρηγόριον) Κωνσταντᾶν καὶ Ἀρεόπαγιτας Δρόσον καὶ Τασίκαν, ἵνα ἔχωσι τὴν ἄδειαν ν' ἀκολουθήσωσι τὰς διαταγὰς τῆς Διοικήσεως ὡς ἄνωθεν εἰρηται.

Τὴν 5 Ἀπριλίου 1822 ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Μινιστρος τῆς Θρησκείας

Ἀνδρούσης Ἰωσήφ »¹.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, ἐλαχίστων ἄλλως τε, παρατεθέντων ἐγγράφων πιστοῦται τὸ διαφέρον τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας πρὸς περιφρούρησιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων καὶ σκευῶν τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, αἵτινες, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην, εὐρέθησαν εἰς σοβαρωτάτην ἐκρυθμὸν κατάστασιν συνεπείᾳ, ὡς ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἐτονίσθη, τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ, ἐν αὐτῷ, ἀγῶνος.

Ἡ τοιαύτη τῆς Κυβερνήσεως εὐμενῆς συμπαραστάσις εἰς τὴν σκληράν, τῶν Ἀγιορειτῶν, περιπέτειαν συνετέλεσεν ὥστε νὰ τύχωσιν οὗτοι πάσης δυνατῆς ὑποστηρίξεως καὶ συμπαθείας μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, καθ' ἣν, εὐδοκίᾳ τοῦ Παναγᾶθου Θεοῦ, ἐπέστρεψαν καὶ αὐθις εἰς τὸν ἱερὸν αὐτῶν τόπον, πρὸς συνέχισιν τῆς ὕψους καὶ ὑψηλῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς.

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

1. Μελέτην περὶ τῶν ἱερῶν, τοῦ Ἁγίου Ὁρους, κειμηλίων, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κειμήλια τοῦ Ἁγίου Ὁρους κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν» συνέγραψεν ὁ Π. Κοντογιάννης, καταχωρηθεῖσαν ἐν τῇ «Θεολογία» ἔτ. 1926 Τ. Δ'. σ. 144 κ. ἑ.

§ 1. "Επιτασις τοῦ προβλήματος τῆς ἀγωγῆς ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων.

Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκληφθῶ ἐνδεχομένως ὡς ὑπερμετρος καὶ ὡς ὑπερβάλλον εἰς τὰς κρίσεις μου, ἐὰν θὰ ἐτόλμων νὰ χαρακτηρίσω τὸ ἐν λόγῳ θέμα τῶν προβλημάτων τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς ἀντιμετωπίσεώς των ὡς ἀχανές. Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ πάμπολλαι καὶ ποικίλαι καὶ δυσεπίλυτοι εἶναι αἱ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐντεῦθεν ἀνακύπτουσαι ἐνώπιον τῶν ὑπευθύνων, ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων, σχετικαὶ ἀπορίαι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην στάσιν ἐναντι τῶν νεαρῶν τροφίμων καὶ εἰς τὴν ἐνδεικνυομένην χειραγώγησιν αὐτῶν. Διὸ ἀκριβῶς, ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου, θὰ ἀναγκασθῶ νὰ περιορισθῶ, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐν λόγῳ θέματος μου, μόνον εἰς ὀρισμένην κεντρικὴν ἀφετηρίαν ἐκ τοῦ ἐκτενοῦς τούτου κύκλου τῶν ἀποριῶν.

§ 2. "Ἔρευνα τῶν προβλημάτων τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων ἀπὸ ἀπόψεως βιοκοινωνικῆς παθολογίας.

I. Εἰδικῶς ὅμως τὸ ἐν λόγῳ θέμα τῶν προβλημάτων τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν Παιδοπόλεων θὰ ἀντικρύσω οὐχὶ ὡς παιδαγωγός, ἀλλ' ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῆς εἰδικωτέρας ἐπιστήμης, εἰς ἣν διακονῶ. Ἐννοῶ τὴν ἐπιστήμην τῆς «Ἐγκληματολογίας», ἡ ὅποια διευρυνομένη θὰ ἔδει, καθ' ἡμᾶς, νὰ ἐξελιχθῆ εἰς μίαν ἄγνωστον εἰσέτι ἐν τῷ Διεθνείᾳ ἐπιστημονικῷ ὀρίζοντι ἐπιστημονικὴν ἱεραρχίαν, τὴν τῆς «Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας» (2).

II. Πρόκειται περὶ ἐπιστήμης, ἡ ὅποια παρουσιάζει ἀναλογίαν πρὸς τὴν Ἰατρικὴν, ἡ ὅποια σκοπὸν ἔχει τὴν διατήρησιν τῆς σωματικῆς υγείας, τὴν πάλιν κατὰ τῶν σωματικῶν ἀσθενειῶν, τὴν ἐν γένει ἀνακούφισιν τῶν σωματικῶς πασχόντων καὶ τὴν πάλιν ἐναντίον τοῦ σωματικοῦ θανάτου. Πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, προσομοιάζουσα ἡ ἱεραρχία τῆς Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας, ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ αὕτη νόσους καὶ πληγὰς καὶ ὀδύνας καὶ δυστυχίας, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ἀλλὰ ἠθικὰς τῆς ψυχῆς. Φερ' εἰπεῖν τὰς κοινωνικὰς νόσους τῆς ἐγκληματικότητος, τῆς πορνείας, τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἐπαιτείας. Τῆς τοξικομανίας ἢ τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Τῆς αὐτοκτονίας, τῆς ἀθεΐας, τοῦ ὕλισμοῦ ἢ τῆς φρενοπαθείας. Τοῦ «φαρισσαϊσμοῦ». Τῆς διαλύσεως τῶν οἰκογενειῶν, τῶν νόθων γεννήσεων ἢ διαφόρων ἄλλων κοινωνικῶν τραγωδιῶν. Τῆς δουλείας ὑπὸ τὰς ποικίλας μορφὰς τῆς συγχρόνου ἐποχῆς τῶν πολέμων κ.ο.κ. Καὶ οἶνει ὡς ἐπιστήμη τῆς Κοινωνικῆς Ἰατρικῆς θέτει ὡς σκοπὸν ἡ Βιοκοινωνικὴ Παθολογία τὴν δια-

τήρησιν τῆς ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς υγείας τῶν ἀνθρώπων κοινωνιῶν, τὴν πάλιν ἐναντίον τῶν ἠθικῶν καὶ ψυχικῶν ἀσθενειῶν, τὴν ἐν γένει ἀνακούφισιν τῶν ἠθικῶς καὶ ψυχικῶς πασχόντων καὶ τὴν πάλιν ἐναντίον ἐνὸς θανάτου, τοῦ ἠθικοῦ καὶ ψυχικοῦ, τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον φοβεῖται εἰς χριστιανός. Λέγει ὁ θεῖος λόγος: «Καὶ μὴ φοβεῖσθε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν» (3). «Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. Οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (4).

ὑπὸ τὴν ἐννοίαν ταύτην ὁ προτεινόμενος νέος κλάδος τῆς «Βιοκοινωνικῆς Παθολογίας», ἦτοι τῆς ἰατρικῆς τῶν ἠθικῶν δυστυχιῶν τῶν ἀνθρώπινων κοινωνιῶν, εἶναι ἱερός, ἐκπηδῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανικοῦ Εὐαγγελίου. Εἶναι «ἐνα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἐπιστήμων ἀνατόμος τῶν κοινωνικῶν παθολογικῶν φαινομένων εὐρίσκειται «μέσα εἰς τὸν βούρκον καὶ εἰς τὴν σῆψιν καὶ εἰς τὰς βρωμερότητας καὶ ἐλεεινότητας τῆς κοινωνίας», τὴν ὅποιαν διερευνᾷ καὶ ἐναντίον τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται ἀγῶνα τιτανικόν.

III. Ἀκριβῶς λοιπὸν ἀπὸ τῆς τοιαύτης σκοπιᾶς τῆς ἐπιστήμης τῆς Παθολογίας τῶν Κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων θὰ ἀντικρύσω τὸ θέμα τῆς διερευνήσεως τῶν προβλημάτων τῶν νεαρῶν ἀνθρώπων, τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς ἐνδεικνυομένης ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν.

Καὶ τοῦτο, διότι ποθῶ νὰ ὑποδείξω, τι θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν οἱ ὑπεύθυνοι ἐντὸς αὐτῶν, ἵνα ἀποφύγῃσι παιδαγωγικὰ σφάλματα, τὰ ὅποια θὰ ἠδύναντο τυχερῶς νὰ ὀδηγήσωσι τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν περιθάλπομενον νέον ἄνθρωπον εἰς ἕνα ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν κρημνόν.

§ 3. Αἱ περιπτώσεις περιθάλπομένων ἀνηλίκων ἐντὸς τῶν ἰδρυμάτων γενικῶς.

I. Τὸ θέμα μου προφανῶς παρουσιάζει δύο πλευράς, ἦτοι ἀφ' ἐνὸς τὰ προβλήματα τῶν παιδιῶν καὶ ἐφήβων, τῶν εἰσαγομένων ἐντὸς τῶν παιδικῶν ἰδρυμάτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐνδεικνυομένην ἀντιμετώπισιν των.

Καὶ ἐν πρώτοις, ὡς πρὸς τὴν πρώτην πλευράν, νομίζω ὅτι δὲν ἀπομακρύνομαι τῆς πραγματικότητος, ἐὰν ἰσχυρισθῶ, ὅτι σχεδὸν πάντοτε «κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια αὐτά, τὰ ὅποια εἰσάγονται εἰς τὰ παιδικὰ ἰδρύματα, τὰ ἔφερε κοντὰ μας καὶ μᾶς τὰ ἐνεπιστεύθη κάποιος τραγικὴ μοῖρα».

Ὡς ἔχει λεχθῆ, «μοῖρα παιδιοῦ, ποὺ παρουσιάζει ταύτας ἢ ἐκείνας τὰς σωματικὰς ἢ πνευματικὰς ἢ ψυχικὰς ἀτελείας, ἴσως ἄσχημο καὶ ἀποκροστικόν, ἴσως ἀσθενικόν, καχεκτικόν καὶ θνησιγενές. Ἡ παιδί φταιχὸ καὶ πεινασμένον καὶ περιφρονημένο. Ἡ μοῖρα παιδιοῦ, ποὺ ἔχασε τὴν γλυκεῖά του μανούλα, ποὺ μόνη αὐτὴ ξεύρει νὰ προσφέρῃ ὀλόκληρον τὸν ἑαυτὸν

(3) Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον ε' 28.

(4) Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον β' 17.

(2) Ὅρα σχετικῶς «Ἰωάννης Κωνστ. Παπαζαχαρίου. Διεύθυνσις τῆς ἐπιστήμης τῆς ἐγκληματολογίας εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς κοινωνικῆς παθολογίας. Ἀθήναι 1956». Περὶ τῆς ἐν γένει ἐπιστήμης τῆς κοινωνιολογίας ὄρα «Alfred von Martin, Soziologie. Berlin und München. 1956». Περὶ τῆς Παιδικῆς Κοινωνιολογίας «Ernst Lihtenstein, Umriss einer Soziologischen Jugendkunde. Berlin un München. 1955».

της στά παιδιά της, χωρίς να κρατάει τίποτε για τον εαυτόν της. "Η που έχασε ένα προστάτη αγαπημένο πατέρα, διότι έχει και τὸ χᾶδι ενός πατέρα τὴν γλυκύτητά του. "Η δυστυχισμένο παιδί, που έχασε και τοὺς δύο γονεῖς του, δηλαδή ὀλόκληρον τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ παραδείσου τῆς ζωῆς του. "Η παιδί, που ἐγκατελείφθη καὶ ἐξεχάστηκε ἀπὸ ἀναξίους ἰδικοὺς του. "Η παιδί, που ἐγεννήθη νόθον ἢ καὶ ἐπέταχθηκε στὸ δρόμο ὡς ἐκθετον» κ.ο.κ.

II. Διδάσκει δὲ ἡ ἐπιστήμη τῆς ψυχολογίας τῆς Κοινωνικῆς Παθολογίας, ὅτι εἰς ἀπάσας τὰς τοιαύτας περιπτώσεις ἀντικρύζομεν «μίαν πληγωμένην ψυχὴν», διότι «ὅπως πληγώνεται ἀπὸ ἓνα μαχαίρι κάποιον ἀνθρώπινον σῶμα, ἔτσι πληγώνεται ἀπὸ μία δυστυχία ἢ ἀπὸ μία παλιανθρωπιά κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ».

Ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων μεταχειρίζεται ἡ ἐπιστήμη τὸν ψυχρὸν ἴσως ὄρον «ψυχικὰ τραύματα». Πάντως ἐν παραμένει βέβαιον, ὅτι ἐντεῦθεν μία ἀνθρώπινη ψυχὴ διαποτίζεται ὑπὸ πικρίας καὶ ἀλγους.

Ἄλλὰ τὸ κακόν, δυστυχῶς, δὲν σταματᾷ. Διότι ἡ συνήθης συνέχεια εἶναι ὅτι «ἐχύνεται κάτι, τὸ ὁποῖον μπορεῖ νὰ παρομοιασθῇ μὲ τὸ σκοτάδι μέσα στὴ ψυχὴ». Διότι ἡ «ἰδία αὐτὴ ψυχὴ γεμίζει ἀπὸ κάποιο δηλητήριον», τὸ ὁποῖον λέγεται μῖσος καὶ κακία καὶ ἐχθρότης ἐναντίον τῶν συνανθρώπων καὶ ἐναντίον τῆς κοινωνίας, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ ψυχὴ «χάνει τὸ φῶς τῆς πού λέγεται ἀγάπη τοῦ πλησίον».

Καὶ ἐπὶ τῶν περιπτώσεων τούτων, ἡ ἐπιστήμη μεταχειρίζεται τοὺς ψυχροὺς της ὄρους τῆς «ἀντικοινωνικότητος» καὶ τῆς «ἀποξενώσεως ἀπὸ τῆς κοινωνίας». Καὶ ἡ τοιαύτη ἀντικοινωνικότης καὶ ἀποξενώσις ἄγει εἰς τὴν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν καταστροφὴν, ἢτοι εἰς τὸν ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν θάνατον. Τὸ ὁποῖον λέγεται «φυλακὴ» ἢ «πορνεῖον» ἢ «ἀσυλον» ἢ «φρενοκομεῖον» ἢ «νεκροταφεῖον» κλπ.

III. Θὰ προσπαθῆσω τὰς ἐπιστημονικὰς ταύτας ἀληθείας νὰ διασαφήσω, σταχυολογῶν καὶ ἔνια συγκεκριμένα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα ἐκ τῆς σωρείας, ἅτινα καθημερινῶς ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς ἀνθρώπος ἀντικρύζω.

§ 4. Αἱ περιπτώσεις τῶν περιθαλλομένων ἀνηλίκων ἐντὸς τῶν Ἰδρυμάτων ἐρευνώμεναι εἰδικώτερον.

Περιπτώσεις σωματικῶν ἀτελειῶν.

1. Καὶ ἄς ἀντικρύσωμεν ἐν πρώτοις τὰς διαφόρους περιπτώσεις παιδίων καὶ ἐφήβων, παρουσιαζόντων ποικίλας σωματικὰς ἀτελείας.

2. Ἡ σημασία τοῦ προβλήματος διεπιστώθη ἤδη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐνίων Σινῶν φιλοσόφων, παρατηρητῶν τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου, τονισάντων ὅτι μόνον ἐντὸς σώματος ὑγιοῦς δύναται νὰ κατοικήῃ ψυχὴ ὑγιής. «Ὅσα ἡ μορφή, τοιάδε καὶ ἡ ψυχὴ».

Ἐναργεστέραν χαρακτηριστικὴν σχετικὴν περίπτωσιν διετύπωσε καὶ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς παροιμιώδους καταστάσεως «Θερσιτικῆς διαγωγῆς» (Ἰλιάς),

ἢτοι τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀσχημοτάτου τὴν μορφήν Αἰτωλοῦ Θερσίτου, μετασχόντος τῆς εἰς Τροίαν ἐκστρατείας. Οὗτος, ἀπογοητευμένος διὰ τὴν ἀσχημίαν του εἰς ἐποχὴν καὶ εἰς κοινωνίαν, ἣτις εἶχε ἐξιδανικεύσει τὸν ἀνθρώπινον τύπον τοῦ ὑπερφουοῦς ἥρωος, ἐνσαρκοῦντος σωματικὴν ρώμην καὶ σωματικὸν κάλλος, ἀντέδρασεν ὡς ψυχὴ διὰ τῆς κακίας. Οὕτω κατέστη οὗτος περιώνυμος ὡς αἰσχιστος τὸ ἦθος, ἀμετροεπιής, φωνασικός, προπετής καὶ φιλολοιδωρος. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπέβη συνώνυμον τοῦ ἀναιδοῦς, δειλοῦ, καὶ ἐν ταύτῳ ἀσχήμου ἀνθρώπου (5).

3. Τὰς περιπτώσεις ταύτας ἐπρόσεξε καὶ ἡ διεθνῆς λογοτεχνία.

Καὶ ὁ Shakspeare ἐν τῷ σχετικῷ ἱστορικῷ δράματι τοῦ ἐμφανίζει τὴν μορφήν τοῦ Ριχάρδου τοῦ Γ', ὅστις μετεμόρφωσε τὴν πικρίαν, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδικησὶν του διὰ τὴν φοβερὰν ἀσχημίαν του εἰς θηριώδεις καὶ ἀνατριχιαστικὰς κακουργίας (6).

Ἀποσπῶ καὶ στίχους ποιήματος τοῦ ἐξ Ἡπείρου καταγομένου Ἰωάννου Βηλαρά (7):

'Ασχημάδα'

1	3
Φεῦγα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ, φεῦγα ἀπὸ 'μπρός μου, ὦ μούτρο φοβερό σιμάχτρο τοῦ κόσμου!	Τόσο πολὸ κακό, τόσο φεγάδι, νὰ βρισκεται ποτὲ σ' ὄλο τὸν Ἄδη;
2	4
Ποιά μάνα ἦταν αὐτὴ καὶ ποιὸς πατέρας πὸν σ' ἔκαμαν νὰ βγῆς σὲ φῶς ἡμέρας;	Νὰ εἶδε ἢ θὰ ἰδῆ Τέρας κανένα ὁ ἥλιος πουθενά ὡσὰν κ' ἐσένα;

Τὸ πρόβλημα τῆς ἐκπηθήσεως κακοῦ χαρακτήρος ἐκ τῆς ἀσχημίας καὶ ἐκ τῶν σωματικῶν ἀτελειῶν ἐπρόσεξε καὶ ἡ λαϊκὴ παρατήρησις. Ἐπὶ τοιούτων περιπτώσεων λέγει πολλὰς φορές αὕτη: «ἐκφρασις κακούργου», «ἀπατεωνικὴ φυσιογνωμία», «ἐγκληματικὴ φυσιογνωμία». Ὁμοίως «στρίγγλες» ὀνομάζει ὁ λαὸς τὰς δυσμόρφους καὶ κατίσχονους γυναῖκας, αἵτινες εἶναι καὶ τὴν ψυχὴν μέγαιραι, ἀπαίσια καὶ μοχθηραί.

4. Σταχυολογῶ ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα, ἅτινα προσφάτως συνήντησα ἢ τὰ ὁποῖα ἀκόμη ζῶ:

α') Μία φοιτήτριά μου, ὄρφανὴ πατρός, σεισμοπαθῆς ἐκ Κεφαλληνίας, πτωχὴ, εἶχε μὲν συμπαθεστάτην φυσιογνωμίαν, πλὴν ἐβασανίζετο, διότι ἡ δεξιὰ της παλάμη ἦτο μικρά, σχεδὸν παιδική, τὴν ὁποίαν προσεπάθει ἐπιμόνως νὰ ἀποκρύπτῃ διὰ τῆς ἀριστε-

(5) Σχετικῶς «Γ. Γαρδικίας. Ἐγκ. Λεξ. Ἐλευθεροδάκτ. Τόμος ΣΤ', Ἀθῆναι. 1929» σ. 514. Εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ Θερσίτου ἀναφέρεται καὶ ὁ «Heinrich Hanselmann. Einführung in die Heilpädagogik. Erlenbach—Zürich 1946», σ. 335.

(6) «The Works of William Shakspeare, London, Frederick Warne and Co, and New York», σ. 593 ἐπ.: «The Life and death of King Richard III.» Ὁρα καὶ «Heinrich Hanselmann. Αὐτόθι.» σ. 335-336.

(7) (1771-1828). «Κ. Φ. Σκόκος. Νεοελληνικὴ ἀθρολογία. Τόμος Α'. Ἀθῆναι. 1922».

ρᾶς. Διάλυσις μνηστείας συνεδέθη εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μετὴν σωματικὴν τῆς ἀτέλειαν. Κατόπιν τούτου, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐκλονίσθη ψυχικῶς καὶ κατέληξεν εἰς ψυχικὴν νόσον. Εὐτυχῶς νῦν ἐθεραπεύθη, ἐνθαρρυνθεῖσα δὲ δίδει κατ' αὐτὰς τὰς πτυχιακὰς ἐξετάσεις τῆς. Ἔζησα μίαν πρὸς μίαν τὴν τραγικὴν ἀγωνίαν τῆς νοσηλευομένης, ὡς καὶ τῆς δυσμοίρου μητρὸς καὶ ἀδελφοῦ τῆς, ἀντικρουζόντων τὴν ἀγαπημένην των ὑπαρξιν ἐντὸς τῆς ψυχιατρικῆς κλινικῆς.

β') Μία ἄλλη φοιτήριά μου, ὄρφανὴ πατρός, καταγομένη ἐκ Πελοποννήσου, πάμπτωχος, ἀποκρουστικῆς ἀσχημίας—διότι δυστυχῶς θεωρεῖται καὶ ἡ ἀσχημία ὡς σωματικὴ ἀτέλεια, ἐν ᾧ θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρῆται ὡς ἀτέλεια μόνον ἡ ἀσχημία τῆς ψυχῆς—ἤδη ἀπὸ τῶν γυμνασιακῶν τῆς σπουδῶν κατήντησε περιγέλως τῶν συμμαθητῶν καὶ συμμαθητριῶν τῆς, οἱ ὅποιοι ἔφθασαν νὰ θέτωσιν ἀνθοδέσμας «ἀπὸ τσουνκνίδες, ἀγκάθια, βρωμόχορτα καὶ ἀκαθαρσίας» εἰς τὸ θρανίον τῆς, ἀπευθυνομένης κατ' εἰρωνικὸν χαρακτηρισμὸν «πρὸς τὴν Μίς τοῦ Γυμνασίου των». Ἡ χυδαία ἐπίδειξις πνεύματος εἰς βάρος τῆς φαίνεται ὅτι ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις φοιτητικὴν τῆς ζωὴν. Ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ πρὸς διείσδυσιν, ὅποτε ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τὴν τραγικὴν τῆς. Ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος. Ἀπέκτησε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μόνον ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου τὴν ἀγαπῶμεν ἐν τῷ κόσμῳ αὐτῷ. Ἐξεμυστηρέυθη τὸν πόνον τῆς: «Διατὶ μὲ κοροϊδεύουν; Διατὶ μὲ πληγώνουν; Φταίω ἐγὼ, ἂν ἐγεννήθηκα ἀσχημῆ; Ἐχασα τὸ θάρρος μου διὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἐχασα τὸ θάρρος μου διὰ τὴν ζωὴν. Εὐτυχισμένες ὅσες μποροῦν νὰ ὑπανδρευθοῦν καὶ νὰ αἰσθανθοῦν κοντὰ τους τὴν στοργὴν καὶ τὴν προστάσιαν ἐνὸς συζύγου καὶ νὰ ἔχουν στὴν ἀγκαλιά τους τὰ παιδάκια τους. Εἶμαι καὶ πάμπτωχη». Ἐβοηθήθη, ἔδωσε ἐξετάσεις, ἔγινε πτυχιούχος, ἀλλὰ πάντως εἰς τὸ τέλος ὑπέκυψε. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς «ἐστραπατσαρίσθηκε», τελικῶς «ἐσπασε» καὶ ἀπὸ τριῶν μηνῶν εὐρίσκεται ἐντὸς μιᾶς ψυχιατρικῆς κλινικῆς καὶ συντηρεῖται ἐκεῖ χάρις εἰς μηνιαίους ἐράνους μεταξὺ τῶν φοιτητῶν, πρὸς οὓς ἀπηυθύνθη. Τὸ δρᾶμα ὅμως συνεχίζεται καὶ ὁμολογῶ ὅτι εὐρίσκομαι εἰς μίαν ἀπόγνωσιν, διότι δὲν βλέπω λύσιν.

γ') Ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ δικαστηρίου ἀνηλίκων κ. Δημήτριος Σαλίβερος ἠσχολήθη μετὴν περίπτωσιν ἀνηλίκου, προσαχθέντος, ἵνα δικασθῆ δι' ὑπεξαίρεσιν. Ἐπειδὴ ὁ τελευταῖος παρουσίαζε ἀρκετὰ προβλήματα, ἐτέθη ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ὑπηρεσίας ἐπιμελητῶν, διεπιστώθησαν δὲ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσκήσεως τῆς ἐπιμελείας τὰ ἑξῆς:

Ὁ ἀνήλικος ἔχει σωματικὴν ἀναπηρίαν (χωλότης ἀριστεροῦ ποδός) ἕνεκα ἀτυχήματος, ἐνοσηλεύθη δ' εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον Βουλᾶς ἐπὶ διαιτην περίπου, τοῦτο δ' ἔχει ἐπιφέρει πολλὰ ψυχικὰ τραύματα εἰς αὐτόν.

Ὁ πατὴρ του, ὁ ὁποῖος, ὡς φαίνεται, μετεχειρίζετο καλῶς τὸν ἀνήλικον, ἀπέθανε πρὸς διείσδυσιν, τὸ γεγονός δὲ τοῦτο ἐπέφερε ἰσχυρὸν κλονισμὸν εἰς τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνηλίκου.

«Ἡ μήτηρ του καὶ τὰ ἀδελφία του νοιάθουν τὸν

ἀνήλικον ὡσὰν βάρος, προσπαθοῦν δὲ μετὰ κάθε τρόπον νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ κοντὰ των, συχνὰ δὲ τὸν ὑβρίζουν «κουτσαυλο», τὸν ἔχουν δὲ σχεδὸν πάντοτε ἀτημέλητον».

Ὁ ἀνήλικος δὲν αἰσθάνεται οὐδεμίαν στοργὴν πλησίον τῆς οἰκογενείας του, ὡς εἶναι δὲ φυσικόν, ἀπομακρύνεται ἐξ αὐτῆς, προτιμᾷ δὲ νὰ εὐρίσκεται «εἰς τοὺς δρόμους παρὰ εἰς τὴν οἰκογένειάν του». Προσφιλῆς του περίπατος εἶναι τὸ νεκροταφεῖον, ἔθθα ἐτάφη «ὁ ἀγαπημένος του πατεροῦλης». «Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατέρας του, ἐπήγγινε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ εἰς τὸν τάφον του καὶ ἐκάθητο, μίαν δὲ ἡμέραν ἤρχισε νὰ σκάβῃ γιὰ νὰ τὸν ξεθάψῃ, τὸν ἀντελήφθη δὲ ὁ φύλαξ καὶ τὸν ἐπῆγε σὲ κακὰ χάλια στὸ σπῆτι του».

5. Ἡ σύγχρονος ἐπιστημονικὴ διατύπωσις ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πᾶσα σωματικὴ ἀσθένεια καὶ πᾶσα σωματικὴ ἀτέλεια τείνει νὰ δημιουργήσῃ μίαν ψυχικὴν ἀλλοίωσιν. Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν μάλιστα ταύτην ἐγένετο λόγος περὶ «ψυχικοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ τῶν σωματικῶν ἀτελειῶν καὶ διαταραχῶν» (Seelische Spiegelung Körperlicher Defekte und Störungen).

Τὸ θέμα διεφωτίσθη καὶ ὑπὸ πλείστον ἐγκρίτων ἐπιστημονικῶν σχολῶν. Οὕτως ἐν πρώτοις ὑπὸ τῆς Σχολῆς «τῆς Ἀτομικῆς Ψυχολογίας» τοῦ ἀειμνήστου αὐστριακοῦ σοφοῦ Alfred Adler, τονισάσης ἀφ' ἐνὸς ὅτι ἡ ὀλικὴ μορφή τοῦ σώματος ἐκφράζει τὴν γενικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς (σχετικὴ ἢ ἀποκληθεῖσα «διὰλέκτος τῶν ὀργάνων», Organdialekt) (8), ἀφ' ἐτέρου δὲ ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου ἐπηρεάζεται ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ σωματικοῦ του ὀργανισμοῦ (9).

Ὁμοίως τὸ θέμα ἐφωτίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ περιφήμου γερμανοῦ ἱατροῦ E. Kretschmer (10).

Οὗτος, στηριχθεὶς ἐπὶ παρατηρήσεων σωματικῆς τυπολογίας (α' λεπτοσώμου-καχεκτικοῦ, β' ἀθλητικοῦ, γ' πυκνικοῦ καὶ δ' δυσπλαστοῦ), ἐπεζήτησεν ἐν τῇ «χαρακτηρολογία» (Charakterkunde) νὰ ἀνακαλύψῃ ἀντιστοιχοῦς ψυχολογικοὺς χαρακτήρας. Ἐπίσης τὸ θέμα διεφωτίσθη καὶ ὑπὸ τῆς «Θεραπευτικῆς Παιδαγωγικῆς», ἧς ἐπίλεκτος ἐκπρόσωπος τυγχάνει ὁ διεθνῶς διάσημος ἐλβετὸς σοφὸς καὶ φιλέλληνας καθηγητὴς Heinrich Hanselmann (11).

Οὗτος ἐτόνισεν εἰδικῶς τὴν ἐπιρροὴν τῆς σωματικῆς ἀναπηρίας, τῶν σωματικῶν νόσων καὶ τῆς σωματικῆς κακῆς διαπλάσεως τοῦ παιδὸς ἐπὶ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ συμπεριφορὰν του.

Ἐκ πάντων τούτων προκύπτει ὅτι ὁ παρουσιάζων σωματικὰς ἀτελείας παῖς οὐ μόνον παρακαλύεται εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του προβλή-

(8) Σχετικῶς «Δημήτριος Γ. Μωραΐτης. Ἡ διάλεκτος τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος. Περιοδ. Ἀτομικὴ ψυχολογία. Τόμος Β'. Ἀθήναι. 1936» σ. 97 ἐπ.

(9) «Δημήτριος Γ. Μωραΐτης. Ἡ ἀτομικὴ ψυχολογία. Ἐκδόσις β'. Ἀθήναι 1947» σ. 12 ἐπ.

(10) «E. Kretschmer. Körperbau und Charakter. Berlin 1921». Ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου τούτου ἔρα παρὰ «Σ. Καλλιὰφα. Χαρακτήρες καὶ τύποι ψυχολογικοί. Ἀθήναι 1935».

11. «H. Hanselmann. Αὐτόθι» σ. 335.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ευχόμεθα ταχείαν ανάρρωσιν.

Ἡ ἐν τῇ στήλῃ τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν» ἀναφερομένη μετάβασις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Λωροθέου εἰς Σουηδικὰν πρὸς Ιατρικὴν Θεραπείαν καὶ ἰδίᾳ ἢ ἐγχειρίσει, ἦν ὑπέσθη οὗτος ἐπιτυχῶς ἐν Στοιχόλμῃ, συνεκίνησε βαθύτατα τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὡς ἀποδεικνύουν αἱ πολυεεῖς ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης αὐτοῦ πρὸς τὸν Μακαριώτατον Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἡ σωρεία τῶν ἐκ τῶν ἐξαγιῶν τῆς Ἑλλάδος καταφθανόντων εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν τηλεγραφημάτων καὶ τηλεφωνημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκδηλοῦται τὸ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Μακαριωτάτου ἐνδιαφέρον πασῶν τῶν τάξεων τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι μόνον ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης ταύτης, ἀλλ' ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ τὴν στενω-

ματος, ἀλλὰ ταύτοχρόνως διαποτίζεται ὑπὸ, ἀντιστοίχου ἰσχύος, συναισθημάτων κατωτερότητος καὶ μειονεξίας (Minderwertigkeitsgeföhle), ἐν συνεχείᾳ δὲ «ψυχικῶς πληγώνεται, πικραίνεται καὶ μισεῖ», ἤτοι δηλητηριάζεται ὑπὸ τῆς κακίας καὶ τῆς μισανθρωπίας. Ἡ ψυχικὴ αὕτη πληγὴ εἶναι βαθυτέρα καὶ τὸ πικρὸν μῖσος εἶναι ὀδυνηρότερον, ἐὰν ὁ σωματικῶς μειονεκτῶν συναντήσῃ ἐν τῇ ζωῇ του βιώματα ἐξευτελιστικὰ τῆς ἀνθρωπίνης του ἀξίας, φέρ' εἰπεῖν ἀποτυχίαν εἰς τὸ πρόβλημα τῆς συνάψεως γάμου, κλεισμένας τὰς θύρας διαφόρων ἐπαγγελματικῶν λόγων τῶν σωματικῶν του μειονεξιῶν ἢ ἀνάρμοστον θίγοντα οἰκτον ἢ ἀναγώγους χυδαίους χαρακτηρισμούς, οἷον «κουτσός, στραβάς, κουλός, σακάτης, σημαδεμένος».

6. Εἰς τὴν ψυχικὴν ἐπιρροὴν τῶν σωματικῶν ἀτελειῶν ἀνεφέρθη ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καὶ ὁ ἐγκριτος ἐπιστήμων, ὑφηγητὴς τῆς ψυχιατρικῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Μιχαὴλ Γ. Στριγγάρης⁽¹²⁾, ὁρθῶς συσχετίσας ταύτας πρὸς τὴν ἀντικοινωνικὴν διαγωγὴν. Γενικῶς κατ' αὐτὸν «οἱ βλάβες καὶ τὰ ἐμπόδια στὴν ἐλεύθερον αὐτοδιάθεσιν τοῦ σώματος περιορίζουν καὶ ἀναστέλλουν τὴν ἐλεύθερον ἐκδήλωσιν τῶν ψυχικῶν στοιχείων». Ὁ ἔχων τὰς σωματικὰς ἀτελείας μειονεκτεῖ ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, εἰς τὴν ἐπιδίωξιν οἰωνοδήποτε σκοπῶν, εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν ἰκανότητα, εἰς τὴν κοινωνικὴν θέσιν, εἰς τὴν γενετησίαν ζωὴν, «στὴν ἀπόκτησιν τοῦ κάθε ἀγαθοῦ. Νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του κατώτερον καὶ περιττὸ καὶ φθάνει νὰ φθονῇ τοὺς γερούς, ποὺ τοὺς λογαριάζει γιὰ πῦρ ἰσχυροῦς καὶ ἀνωτέρους ἀντιπάλους, ποὺ διαρκῶς ὑποπεύεται». Ἐξ αὐτῆς τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως ἐρμηνεύεται συχνάκις ἡ θετικὴ στάσις τῶν ἀναπήρων ἐναντι τῆς κοινωνίας, ἣτις παρωθεῖ τούτους εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς «μὲ μιά βαθειὰ ἀνάγκη νὰ

(12) «Μιχαὴλ Στριγγάρης, Ψυχιατροδικαστικὴ. Ἀθῆναι 1947.» σ. 12 ἐπ.

τάτην ψυχικὴν ἐπαφὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πνευματικούς του ἡγέτας.

Μεθ' ὅλων τῶν τάξεων τούτων τοῦ λαοῦ ἢ «Ἐκκλησία» συνενώνει τὰς εὐχὰς τῆς, εὐχομένη ταχείαν ἀνάρρωσιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὸ προσηφιλές του ποίμνιον, ὅπερ οὗτος μετὰ τοσαύτης πατρικῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς ποιμαίνει καὶ ποδηγετεῖ.

«Ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα».

Ἐν Ἀδδῆς Ἀμπέμπα τῆς Ἀθροσυνίας διοργανώθη ἐσχάτως τελετὴ ἀπονομῆς μεταλλίων εἰς τοὺς συζύγους, οἵτινες ἐπὶ εἴκοσι πέντε ἔτη ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὰς συζύγους αὐτῶν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς μερικοὺς Ἀθηναίους δημοσιογράφους, ἵνα ἐκφράσουν τὴν δυσπιστίαν καὶ τὸν σκεπτικισμόν αὐτῶν ὡς πρὸς τὴν δυνατότητα τῆς πραγμα-

ξεπεράσασιν τοὺς γερούς». Ἐνεκα τῶν αὐτῶν λόγων ὑποκρύπτεται ἐν τῇ ψυχῇ ἐνίων ἐξ αὐτῶν δυσφορία, δυσἀρέσκεια, πικρία, κακεντρέχεια, μῖσος, καχυποψία, ὑπουλότης, ζηλοτυπία. Ἰδιαιτέρως τονίζεται ἡ ἀνώμαλος ψυχικὴ κατάστασις εἰς τοὺς βαρυκόους καὶ κωφαλάλους, οἱ ὅποιοι, πλην τῆς οὐχὶ σπανίας διανοητικῆς των καθυστερήσεως, παρουσιάζουσι συχνάκις ἐντόνους παρανοητικὰς τάσεις καὶ διαθέσεις». Ἀπὸ τὴν ὕλική ἀνάγκη καὶ τὴν ψυχικὴν προδιάθεσιν στοὺς ἀναπήρους μποροῦν νὰ βγοῦν οἱ κυριώτεροι αἰτιολογικοὶ συνδυασμοὶ ἀναπηρίας καὶ ἐγκληματικότητος».

Γενικῶς ἡ σύγχρονος ἀποψις τῆς ἐπιστήμης εἶναι ὅτι κατὰ κανόνα ἡ κατωτερότης τῆς σωματικῆς ἰδιοσυστασίας, φυσιολογικῆ ἢ ἐπίκτητος, εἶναι στοιχεῖον κινδύνου μεγάλου ἠθικῆς πτώσεως. Ὁ ἀσπρεπῆς καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Κωνσταντῖνος Γαρδικίας παρατηρεῖ⁽¹³⁾, ὅτι ἡ μειονεξία τῆς σωματικῆς ἰδιοσυστασίας τῶν ἐγκληματικῶν, ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐκφύλισιν, ἣτις εἶναι συχνὴ παρ' αὐτοῖς, ἐμφαίνεται κάλλιστα ἐκ τῆς ὀργανικῆς ἀδυναμίας αὐτῶν, ἐκ τῆς συχνότητος καὶ διαρκείας τῶν νοσήσεων, τῆς πρὸς ἐργασίαν ἥσσανος ἰκανότητος καὶ μυϊκῆς δυνάμεως αὐτῶν, ἅς οἱ ἱατροὶ τῶν φυλακῶν παρατηροῦσιν εἰς τοὺς ἐγκληματίας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ὁ v. Hentig καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι εἰς οὐχὶ μικρὸν ἀναλογίαν οἱ ἐγκληματῖαι εἶναι θνησιγενῆ στοιχεῖα τῆς φυλῆς αὐτῶν κατωτέρας ζωϊκῆς δυνάμεως. Ἀνάλογον εἶναι καὶ τὸ πόρισμα τοῦ Greef.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ
Καθηγητὴς τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῷ Παντείῳ Ἀνωτάτῳ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, Διευθυντὴς τοῦ Ἀνωτάτου Φροντιστηρίου Κοινωνικῆς Προνοίας τοῦ Βασιλικοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος.

(13) «Κωνσταντῖνος Γ. Γαρδικίας. Ἐγκληματολογία. Τόμος Β'. Τεύχος Α'. Ἀθῆναι. 1947.» σ. 162.

τοποίησεως τοῦ ιδεώδους τῆς συζυγικῆς πιστότητος. Τοιοῦτοτρόπως οὗτοι ἐξέφρασαν ἀμφιβολίας περὶ μιᾶς πραγματικότητος, ἣτις δὲν ἀπαντᾶται καὶ τόσον σπανίως, ὅσον φαίνεται εἰς αὐτούς.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ κατανοηθῇ, ὅτι ἀποτελεῖ ἐν ἀπὸ τὰ ψεύδη τὸ ὅτι εἶναι ἀδύνατος ἡ συζυγικὴ πιστότης καὶ ὅτι ὁ συζυγικός ἔρωσ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ σβύσῃ αὐτὸν μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. Ἡ πείρα χιλιάδων προσώπων μαρτυρεῖ, ὅτι καὶ κατ' αὐτὸ «τὸ διάστημα τῆς μεταμεσημβρίας τῆς ζωῆς, ἀκόμη δὲ καὶ ὅταν περὶ τὴν δύσιν αἱ σκιαὶ ἐπιμηκύνωνται, ὁ ἔρωσ ἐκπέμπει εἰσέτι ἀκτίνας ζωαιότητος καὶ ρωμαντισμοῦ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν καὶ διατηρούμενος ἀκόμη θερμὸς δίδει χρυσοῦν περιεχόμενον εἰς τὰ παρερχομένας ὥρας».

*Ἰδία ἢ ἐν Χριστῷ ζωὴ ἀνακαινίζει τὴν συζυγικὴν ἀγάπην, κρατεῖ πάντοτε ἠνωμένας τὰς ψυχὰς τῶν συζύγων καὶ ὁδηγεῖ αὐτὰς εἰς τὸ νὰ αἰσθάνωνται πάντοτε «τὴν ἀγάπην των ἄσπιλον καὶ γιγαντώδη, ὡς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τοὺς ἠνωεν ὁ ὑμέναιος, ὅταν ἐστεφάνωνε τὰς κεφαλὰς των μὲ τὰ λευκὰ ἄνθη τῶν λεμονεῶν» (Κ. Καλλίνικος). Ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀτμοσφαιρᾷ πραγματοποιεῖται εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὸ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου περιγραφόμενον ιδεῶδες τῆς συζυγικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης, κατὰ τὸ ὁποῖον «οὐδὲν ἐστὶ γυναικὶ ἀνδρὸς τιμιώτερον, οὐδὲν ἀνδρὶ γυναικὸς ποθεινότερον». Ὡς ἔλεγεν ὁ Παῦλος, «ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἑαυτὸν ἀγαπᾷ· οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν Ἐκκλησίαν» ('Εφρσ. ε', 28 - 29).

Καὶ νέα ἐκδηλώσεις.

Καθημερινῶς αἱ πρωῖναι καὶ ἀπογευματινὰ ἔφημερίδες ἀναφέρουν νέας ἐκδηλώσεις τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς νεολαίας τῶν «πεπολιτισμένων» χωρῶν τῆς Ἑυρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἕνεκα τῆς χειραφεσίας αὐτῆς ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν ἀξιών.

Τοιοῦτοτρόπως εἰς ὅσα ἐσημειώσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον δύνανται νὰ προστεθοῦν τόσον αἱ τελευταῖαι νέαι εἰδήσεις περὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς χρήσεως τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ τῶν ναρκωτικῶν παρὰ τῇ Σουηδικῇ νεολαίᾳ, ὅσον καὶ αἱ ὅλως πρόσφατοι ἐκ Λονδίνου μεταδοθεῖσαι πληροφοροίαι περὶ τῆς «τρομοκρατικῆς διαδόσεως τοῦ οἰνοπνεύματος μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων εἰς Ἀγγλίαν».

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐτησίας συνελεύσεως τῆς Ἐνώσεως Προστασίας Νέων, ἡ ὁποία ἐγένετο τῇ 7ῃ Ἰουλίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξφόρδης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐνώσεως λόρδος Ἀμπερνταϊρ προέβη εἰς ἔντονον ἔκκλησιν διὰ τὸ θλιβερὸν φαινόμενον τῶν νέων, οἵτινες ἐπιδίδονται μετὰ μεγάλης ἐντάσεως εἰς τὴν οἰνοποσίαν. Κατὰ τὸν λόρδον Ἀμπερνταϊρ τὸ ποσοστὸν τῶν νέων ἡλικίας κάτω τῶν 21 ἐτῶν, οἵτινες πίνουν συστηματικῶς, ἔχει ἀυξηθῆ ἀπὸ τοῦ 1953 κατὰ 74 ποσάς. «Ἐὰν δὲν πράξωμεν κάτι τὸ θετικόν, εἶπεν ὁ λόρδος, θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἴδωμεν τὰ παιδιὰ

μας ἀλκοολικά. Καὶ τοῦτο θὰ συμβῇ πολὺ συντόμως».

Νομίζομεν, ὅτι πάντα ταῦτα ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀρμοδίους νὰ ἐρτείνουν τὰς προσπάθειας αὐτῶν, διὰ νὰ ἀνεγείρουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους συναισθηματικούς φραγμοὺς καὶ βουλευτικὰ προχώματα ἐναντίον τῶν ὀρμητικῶν χειμάρρων τοῦ κακοῦ, οἵτινες ἤρχισαν νὰ φθάνουν καὶ εἰς τὴν πατρίδα μας, ἐκ τῆς Δύσεως προερχόμενοι.

Τὸ «Γεωφυσικὸν Ἔτος».

Εἶναι λίαν εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι οἱ κορυφαῖοι ἐκπρόσωποι τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν ὅλου τοῦ κόσμου κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀρξαμένου ἤδη «γεωφυσικοῦ ἔτους» θὰ συνεργασθοῦν πρὸς κοινὴν μελέτην τῶν θαυμασιῶν φαινομένων τῶν οὐρανίων κόσμων ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν ζωὴν τοῦ πλανήτου μας.

Ἀσφαλῶς ἡ ἔρευνα αὕτη θὰ συντελέσῃ ἐν πρώτοις εἰς τὴν δλοκλήρωσιν τοῦ ὑπὸ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν παρουσιαζομένου «κοσμοειδώλου», ὅπερ ἀποκαλοῦται τὴν «πλαστοργὸν δύναμιν» καὶ τὸν «παντοδύναμον λόγον», εἰς ὃν ὀφείλεται τὸ καθ' ὅλον νόημα τοῦ σύμπαντος ὡς ἐνιαῖον ὅλον καὶ ὡς τοῦ πεδίου τῆς σκοπίμου καὶ ἐλλόγου ἐνεργείας ἀοράτων «ἰδυνουσῶν δυνάμεων». Τὸ κοσμοειδῶλον τοῦτο, κατὰ τὸν Max Planck, καθιστᾷ ἐκδηλον τὴν ἀνάγκην τῆς παραδοχῆς τοῦ «Ἰδεώδους Πνεύματος» πρὸς ἐξήγησιν τῆς παγκοσμίου τάξεως καὶ ἀρμονίας.

*Ἐξ ἄλλου τυγχάνει ἀπολύτως βέβαιον, ὅτι αἱ νέαι αὐταὶ ἔρευναι τῶν ἐκπροσώπων τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν θὰ ἀποδείξουν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, ὅτι εἶναι παντελῶς σαθρὰ καὶ ἀστήρικτος ἡ φαντασίωσις τῆς παντογνωσίας καὶ ἡ ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης ἀρνησις τῆς ὑπεραισθητῆς καὶ ὑπερβατικῆς πραγματικότητος. Πάντοτε ἡ διαλεῦσκασις ἐνὸς μυστηρίου θὰ γεννᾷ νέα προβλήματα καὶ ἐπομένως πάντοτε θὰ ὑπάρχουν πραγματικότητες, αἵτινες θὰ διαφεύγουν τὰς δυνάμεις καὶ τὰς μεθόδους τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης. Τὸ ἀνθρώπινον «κοσμοειδῶλον», ἡ ἀνθρώπινη περὶ τοῦ κόσμου παράστασις καὶ εἰκὼν ἐξαετᾶται, ὡς λέγει ὁ Spranger, ἐκ τῆς ὕψης τῶν εἰς ἡμᾶς ἰδιαζόντων ἀντιληπτικῶν καὶ πρὸς τὰ ἔξω δρώντων ὀργάνων. Ὁ ἀνθρώπινος κόσμος εἶναι κόσμος ἀνθρωπίνης ἀντιλήψεως καὶ κόσμος ἀνθρωπίνης δράσεως. «Ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι» (Α' Κορ. ιγ', 12).

Τέλος εἶναι φανερόν, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ γεωφυσικαὶ ἔρευναι θὰ ὁδηγήσουν εἰς πορίσματα, δι' ὧν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ὠφεληθῇ ὁ ἀνθρώπινος βίος καὶ πολιτισμός. Ὡς ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διὰ τὸν ἀνθρώπον «οὐρανὸς ἐτανύσθη καὶ ἥλιος φαίνει καὶ σελήνη τρέχει καὶ ἀῆρ ἐξεχύθη καὶ πηγαὶ βρῦουσι, καὶ θάλασσα ἠπλώθη...». Ἄς εὐχηθῶμεν, ὥστε τὰ ἐξαχθησόμενα πορίσματα νὰ χρησιμοποιηθοῦν δι' εἰρηγικούς σκοποὺς συμφώνως πρὸς τὸ δημιουργικὸν θέλημα τοῦ Θεοῦ.

«Ναός Θεοῦ ζῶντος».

Εἰς ἓν δημοσίευμα καθημερινῆς ἐφημερίδος ὅλως παρεμπιπτόντως, ἀλλὰ μετὰ τινος εἰρωνείας, ἐγράφη, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι ἀσκητισμὸς ὑπὸ τὴν στενὴν σημασίαν τῆς λέξεως καὶ ὅτι ἀρνείται καὶ περιφρονεῖ τὸ σῶμα. Δυστυχῶς συγχάκις ἐκτοξεύεται ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ κατηγορία αὕτη.

Βεβαίως οὐσιῶδες γνῶρισμα τοῦ χριστιανικοῦ βίου εἶναι ἡ «ἀσκησις», ἡ προσπάθεια δηλαδὴ πρὸς ὑποταγὴν τοῦ σώματος εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ χρῆσις τοῦ σώματος ὡς μέσου ἡθικῆς τελειώσεως. Ἄλλ' αὐτὸ οὐδόλως σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς καταδικάζει τὸ σῶμα.

Εἰς οὐδεμίαν ἄλλην θρησκείαν ἢ φιλοσοφίαν ἢ φιλολογίαν τὸ σῶμα κατέχει θέσιν ὑψηλοτέραν αὐτῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐν τῷ Χριστιανισμῷ. Ἐνῶ οἱ Νεοπλατωνικοὶ ἐθεώρουν τὸ σῶμα ὡς «δεσμοτήριον» τοῦ πνεύματος· ἐνῶ ὁ Ἐπίκτητος ἐθεώρει τὸ σῶμα «πάντων ἀηδέστατον καὶ ὑπαραώτατον, κέλφος καὶ δύστηνον σωμάτιον», ἀντιθέτως ὁ Σωτὴρ ἐτίμησεν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, περιβληθεὶς αὐτὸ καὶ ζήσας ἐν σαρκί.

Τὸ σῶμα ἡμῶν θὰ ἀναστηθῆ ἐν ἀφθαρσίᾳ, ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ (Α' Κορ. ιε', 53), εἶναι «μέλος Χριστοῦ» (Α' Κορ. ζ', 15), «ναὸς Θεοῦ ζῶντος» (Β' Κορ. ζ', 16), «ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. ζ', 19). Πρέπει λοιπὸν νὰ δοξάσωμεν «τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καὶ ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν, αἰτιὰ ἔστι τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορ. ζ', 20).

Ἡ ὑγιὴς χριστιανικὴ «ἀσκησις» τοῦ σώματος εἶναι ἀπλῶς ἀξιοποίησις τῆς ἱεραρχικῆς κλίμακος τῶν ἀξιῶν, ὑποταγὴ τοῦ σώματος εἰς τὸ πνεῦμα (Γαλ. ε', 24 ἐξ., Β' Κορ. θ', 27) καὶ οὐχὶ φθορὰ τῆς σωματικῆς ὑγείας, πρὸς χάριν τῆς ὁποίας ὁ Παῦλος συνιστᾷ εἰς τὸν φιλάσθενον Τιμόθεον νὰ «χρηῖται ὀλίγω οἴνω» (Α' Τιμ. ε', 23). Ὡς τονίζει πάλιν ὁ Παῦλος, ἐξ ἀφορομῆς τοῦ χριστιανικοῦ γάμου, «οὐδέεις ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν» (Ἐφ. ε', 29). Ἐνῶ ὁ Ὁρφικὸς ἢ ὁ Πυθαγόρειος, ὡς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Φιλόστρατος, «τὰς μὲν ἐμυρῆχους βρώσεις ὡς οὔτε καθαρὰς καὶ τὸν νοῦν παχυνούσας παρητήσατο, τραγήματα δὲ καὶ λάχανα ἐσιεῖτο, καθαρὰ εἶναι φάσκων, ὅποσα ἢ γῆ αὐτῇ δίδωσιν», ὁ Χριστιανὸς ἀντιθέτως δὲν δεσμεύεται ὑπὸ ἀπαγορευτικῶν διατάξεων. Ἐνῶ κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικοὺς χρόνους ὑπῆρχε γενικὴ περιφρόνησις πρὸς τὸν γάμον, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ἀκάθαρτόν τι, ἀντιθέτως ὁ Χριστιανισμὸς ἐξηγίασε καὶ ἀνύψωσε τοῦτον εἰς μυστήριον (Ἐφ. ε', 29).

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν εἶναι τὸ σῶμα, ἀλλ' ἡ σωματολατρεία, ὁ ὑπὸ τοῦ σώματος — εἰς τὴν ἱεραρχικὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν — σφετερισμὸς τῆς θέσεως τῆς ψυχῆς, ἡ θεοποίησις τῶν σωματικῶν ἐνοστικῶν καὶ ἡ ὑποδούλωσις εἰς αὐτά. Δὲν πρέπει νὰ βασιλεύῃ «ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ἡμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ», οὔτε πρέ-

πει νὰ «παριστάνωμεν τὰ μέλη ἡμῶν ὄπλα ἀδικίας τῆς ἁμαρτίας», ἀλλὰ πρέπει νὰ «παραστήσωμεν... τὰ μέλη ἡμῶν ὄπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ» (Ρωμ. ζ', 12-13). Δέον «παραστήσαι τὰ σώματα ἡμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἅγιαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ἡμῶν» (Ρωμ. ιβ', 1).

Ὁρθὴ καταδίκη.

Καθ' ἃ ἐγράφη τὰς τελευταίας ἡμέρας εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐσχάτως ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ τακτικοῦ δικαστηρίου τοῦ Δουβλίνου ὁ σκηνοθέτης Ἄλαν Σίμσον, κατηγορούμενος ὅτι παρουσίασεν ἐν θεατρικῶν ἔργων, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνήθικον καὶ ἀναξιοπρεπές. Ὡς εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς Τζ. Κέννυ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὴν παράστασιν, «εἰς τὸ ἔργον ἀναφέρονται λέξεις, αἱ ὁποῖαι, συνοδευόμεναι ἀπὸ ἀναλόγους χειρονομίας, καθίστανται ἀφόρητοι καὶ διὰ τὸν πλεόν προοδευτικὸν ἄνθρωπον». Ὁ Σίμσον θὰ καταδικασθῆ, κατὰ τὰς ὑπαρχούσας προβλέψεις, εἰς τὴν καταβολὴν μεγάλου προστίμου.

Νομίζομεν ὅτι ἡ καταδίκη αὕτη εἶναι ὀρθή, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι μερικοὶ εἰς τὴν πατρίδα μας θὰ εἶχον ἴσως ἀντιρροήσεις, ἐπικαλούμενοι τὸ δόγμα «ἡ τέχνη διὰ τὴν τέχνην». Ὡς ἐτονίσαμεν καὶ εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, εἶναι καιρὸς πλεόν νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι πᾶσα καλλιτεχνικὴ δημιουργία, ἥτις δὲν δύναται νὰ ἐναρμονισθῆ πρὸς τὰς λοιπὰς ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ ἐν τῇ ὁλότητι αὐτῶν, εἶναι τι ἀντιπολιτιστικόν· δὲν εἶναι ἀξία, ἀλλ' ἀπαξία. Ὡς ἐν χημικὸν κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον εἶναι δηλητηριώδες διὰ τὸν ἄνθρωπον, οὐδόλως πρέπει νὰ κυκλοφορῆ ἐν ὀνόματι τοῦ δόγματος «ἡ χημεία διὰ τὴν χημείαν» καὶ «ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν ἐπιστήμην», τοιοῦτοτρόπως εἶναι καταδικαστέον καὶ πᾶν «καλλιτεχνικόν» κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον προσφέρει πνευματικὸν δηλητήριον.

Πρέπει νὰ προστατευθοῦν.

Δικαίως τονίζεται ἐσχάτως εἰς τὸν τύπον, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι πρέπει νὰ προσέξουν τὴν ἀγωνίαν τῶν πατατοπαραγωγῶν καὶ φρουτοπαραγωγῶν, οἵτινες δέχονται τὴν καταιωνιστικὴν ψυχρολοσίαν τῆς ἀζητησίας καὶ τῆς πτώσεως τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων των εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα, βλέποντες τοιοῦτοτρόπως ἐξευτελιστικῶς ἀμειβόμενον τὸν μόχθον των. Καὶ ἐὰν μὲν τὰ προϊόντα τῆς ἐλληνικῆς γῆς ἦσαν εὐκόλως προσιτὰ εἰς τοὺς καταναλωτὰς καὶ δὲν ἦσαν ἀκριβὰ, τὸ πρᾶγμα θὰ εἶχε μίαν ἐξήγησιν καὶ δικαιολογίαν. Ἀλλὰ τώρα συμβαίνει μᾶλλον τὸ ἀντίθετον.

Δι' αὐτό, ἐὰν θέλωμεν οἱ παραγωγοὶ νὰ μὴ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείβουν τὴν ὑπαιθρον καὶ νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, δέον νὰ εὐρεθῆ τρόπος ὥστε νὰ προστατευθοῦν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὰς ἀρπακτικὰς διαθέσεις τῶν ἐπιτηδελῶν, οἵτινες ἀφ' ἐνὸς ἐκμεταλλεύονται τὸν τίμιον ἰδρώτα τῶν παραγωγῶν καὶ ἀφ' ἐτέρου συντελοῦν εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ὑποσιτισμοῦ τῶν πτωχῶν τάξεων τῶν ἀστικῶν κέντρων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Η Α. Μακαριότητα ο Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Δωρόθεος άνεχώρησεν αεροπορικώς την 5ην τρ. μηνός διά Στοκχόλμην, προκειμένου να ύποβληθῆ εἰς Ιατρικὴν ἐξέτασιν καὶ θεραπείαν. Τὴν Α. Μακαριότητα συνοδεύουν ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Πετράκη παν. Ἀρχιμ. κ. Γεράσιμος Γαρμπῆς, ὁ Διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία» κ. Θεοδόσιος Σπεράντσας καὶ ὁ ἱατρὸς κ. Κατσαφάδος. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως Αὐτοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸν Μακαριώτατον, εὐχηθέντες τὰ δέοντα, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος, ὁ Προεδρεύων τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας κ. Ἱερόθεος, Σεβ. Μητροπολίται, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆς, ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Φιλελευθέρων κ. Σοφ. Βενιζέλος, ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Γερ. Κωστόπουλος, ὁ Ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Ἀλιμπράντης, Καθηγητὰ Πανεπιστημίου καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ Ἀεροδρόμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ κατήλθον καὶ ἀπεχαιρέτησαν τὴν Α. Μακαριότητα οἱ Σεβ. Μητροπολίται Ἀττικῆς κ. Ἰάκωβος, Θήρας κ. Γεώργιος, πρῶν Λήμων κ. Βασίλειος, Τριφυλλίας κ. Δαμασκηνός, οἱ βοηθοὶ Ἐπίσκοποι Εὐρίπου κ. Ἀλέξιος, Ρωγῶν κ. Διονύσιος καὶ Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, ὁ Ἀρχιεπιγραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου πανσο. Ἀρχιμανδρίτης κ. Χρυσόστομος Θέμελης, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων Καθηγητῆς κ. Ἰωαννίδης, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπιτροπος Καθηγητῆς κ. Ἱ. Καρμῆρης, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Ἐθνικοφρόνων κ. Τουρκοβασίλης, Καθηγητὰ Πανεπιστημίου, Ἀνώτατοι Κρατικοὶ λειτουργοὶ καὶ πλῆθος Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν.

Ἡδὴ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος υπέστη τὴν 8ην τρ. μηνός ἐπιτυχῆ ἐγχείρισιν, ἡ ὕγεια δὲ αὐτοῦ δεικνύει σαφῆ βελτίωσιν. Ἐλπίζεται, ὅτι ἐντός ὀλίγων ἐβδομάδων θὰ ἔχη ἀναρρώσει πλήρως.

Ἐν τῇ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καταφθάνει καθημερινῶς ἐξ ἐπαρχιῶν σωρεῖα τηλεγραφημάτων, δι' ὧν ἐκφράζεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐσεβοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ περὶ τῆς ὕγείας τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐξ ἄλλου συνεχῆς καὶ ἔντονον ἐκδηλοῦται τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐπισήμων καὶ μὴ περὶ τῆς πορείας τῆς ἀσθενείας τοῦ Μακαριωτάτου. Ἀπὸ πρῶτας μέχρι νυκτὸς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς κατακλύζονται ὑπὸ τῶν τηλεφωνημάτων τῶν ἐπιθυμούντων νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς ὕγείας τοῦ Μακαριωτάτου. Ἐξ ἄλλου εἰς πολλοὺς Ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐτελέσθησαν κατασκευτικαὶ ὀλονυκτικαὶ ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ὕγείας τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τῇ 29ῃ παρελθόντος μηνός ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐτελέσθη Δοξολογία ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλοακαρνανίας κ. Ἱεροθέου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐτελέσθη πανηγυρικὸς Ἐσπερινὸς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ Ἱεροκῆρυξ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Πολύκαρπος Ἀνδρώνης.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Ἀλέξιος, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, παρέστη τὴν 10ην τρ. μηνός εἰς τὴν ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολικοῦ ἔτους δοθεῖσαν ἐορτὴν εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ «Ἀσύλου Ἁγίου Ἀνδρέου».

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρωγῶν κ. Διονύσιος, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, παρέστη τὴν 3ην τρ. μηνός εἰς τὴν τελετὴν

τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰδρύματος «Ἑλληνικὸ Σπίτι» ἱδρυθείσης Σχολῆς.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός, ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, παρέστη τὴν μὲν 1ην τρ. μηνός εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν πτυχίων εἰς τὰς τελειοφοίτους τῆς ἐν Πειραιεὶ Νυκτερινῆς Σχολῆς Βοηθῶν Νοσοκόμων, τὴν δὲ 5ην τοῦ αὐτοῦ μηνός εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν πτυχίων εἰς τοὺς τελειοφοίτους τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἐκκλ. Ἰδρύματος «Ἀσυλον Ἁγίου Σπυρίδωνος». Ὡσαύτως τὴν 7ην τρ. μηνός ὁ Θεοφιλέστατος ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἁγίου Νικολάου, Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ἁγίου Γεωργίου καὶ Γενέσιου τῆς Θεοτόκου Νικαίας, Ἁγίου Παντελεήμονος Ταμπουριῶν καὶ Παναγίας Βλαχερνῶν Ἀμφιάλλης, ἔνθα καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἡ ἐπὶ τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ Παγκριστιανικῶν Συνεδρίων Ἐπιτροπὴ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἔκθεσιν περὶ τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ Συνέδρια τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἅτινα πρόκειται νὰ συνέλθουν ἐν Νιοῦ Χαϊβεν Κόνν τῆς Ἀμερικῆς ἀπὸ 24 τρ. μηνός μέχρι 8ης Αὐγούστου. Τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀντιπροσωπεύωσιν εἰς αὐτὰ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδέλφειας κ. Ἰάκωβος καὶ ὁ Καθηγητῆς τῆς Ἱ. Θεολ. Σχολῆς Χάλκης διάκονος κ. Χρυσόστομος Κωνσταντινίδης.

Ἡ αὐτὴ Ἐπιτροπὴ ὑπέβαλε καὶ ἑτέραν ἔκθεσιν ἐν σχέσει πρὸς τὴν μελετωμένην συγχώνευσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τοῦ Διεθνoῦς Συμβουλίου Ἱεραποστολῶν. Δι' αὐτῆς ἡ Ἐπιτροπὴ ἀποφαινεται ἐναντίον τῆς μελετωμένης ἐνώσεως, συνιστᾶται δὲ εἰς τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον ὅπως ἀνάλογοι σχετικαὶ ὁδηγαὶ δοθῶσιν εἰς τοὺς μεταβαίνοντας εἰς τὰ συνέδρια ἀντιπροσώπους τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου.

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἀπεφασίσθη ἐξ ἄλλου, ὅπως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάρδεων κ. Μάξιμος ἀντιπροσέβη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εἰς τὸ 17ον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, τὸ ὁποῖον θὰ συνέλθῃ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ τρ. ἔτους ἐν Ρεϊνφέλτους τῆς Ἑλβετίας.

— Τὴν 7ην τρ. μηνός ἐτελέσθη ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἡ τελετὴ τῆς καθοσιώσεως τῶν τελειοφοιτῶν αὐτῆς.

Άρχιεπισκοπή Θουατείρων

Τὴν 16ην παρ. μηνός ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως ἐν Παρισίοις Γηροκομείου, ὅπερ θὰ εἶναι τὸ πρῶτον Φιλανθρωπικὸν Ἰδρυμα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Θουατείρων. Κατὰ τὴν γενομένην εἰδικὴν τελετὴν, εἰς ἣν παρέστησαν ἐπίσημοι ὁμογενεῖς, καὶ Γάλλοι, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ρηγίου, ὁμιλήσας, ἐξῆρε τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιτελουμένου ἔργου.

Άρχιεπισκοπή Ἀμερικῆς

Ὑπὸ τοῦ Ἱερατικοῦ Συνδέσμου τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς περιφέρειας ἠγοράσθη ἐν Riverdale τῆς Ν. Ὑόρκης κτίριον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στεγασθῇ Γηροκομεῖον, ὅπερ θὰ εἶναι τὸ πρῶτον Γηροκομεῖον, ὅπερ ἀποκτᾶ ἢ ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Ὡς ἐδήλωσεν ὁ αἰδ. κ. Ἰωάννης Πούλος, ὅστις τυγχάνει πρόεδρος τοῦ Ἱ. Συνδέσμου τῆς Α' Ἐπισκοπικῆς Περιφέρειας, διὰ τοῦ ἐν λόγω ἱδρύματος θὰ ἐξυπηρετηθῶν οὐ μόνον οἱ γέροντες κληρικοὶ, ἀλλὰ πάντες οἱ γέροντες, οἱ ἔχοντες ἀνάγκην περιθάλψεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν βην τρ. μηνὸς ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος. Τὴν Α. Μακαριότητα ὑπεδέχθη ἐν τῷ Ἀεροδρομίῳ Ἑλληνικοῦ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Εἰς πρόσφατον συνέντευξίν του πρὸς τὴν ἀμερικανικὴν ραδιο-τηλεοπτικὴν ἐταιρείαν C.B.S. ὁ Πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας Στρατάρχης Τίτο ἀνεφέρθη δι' ὀλίγων καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν τῆς Γιουγκοσλαβικῆς κυβερνήσεως ἔναντι τῆς θρησκείας, εἰπόντων τὰ ἑξῆς:

«Ἡ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεώς μας ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ εἶναι γνωστὴ. Παρ' ἡμῖν ἡ Ἐκκλησία εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐλευθέρη καὶ πᾶς ὁ ἐρχόμενος εἰς τὴν χώραν μας δύναται νὰ πεισθῇ ὅτι παρ' ἡμῖν οἱ ναοὶ εἶναι ἀνοικτοί. Ὁ βουλόμενος δύναται νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν ὑφίστανται διωγμοὶ διὰ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Μὲ ὀρισμένας Ἐκκλησίας ἐλύσαμεν μάλιστα τὸ ζήτημα τῆς συνταξιοδοτήσεως τῶν κληρικῶν. Ἐκκλησίαι τινὲς λαμβάνουν βοήθειαν τινα, ὡς λ. χ. ἡ Ὀρθόδοξος κτλ. Τὸ Κράτος παρέχει τὰ μέσα πρὸς ἀνακάλυξιν ὀρισμένων παλαιῶν ναῶν, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἱστορικὴν σημασίαν. Μὲ μίαν λέξιν, αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους δὲν εἶναι κακαί. Θὰ ἤθελον νὰ ὑπογραμμίσω τὰς ἀγαθὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, μεταξὺ τῆς Μουσουλμανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους. Ἐν μέρει δέ, εἰς τινὰς τόπους καὶ περιοχάς, εἶναι ὀμαλαί αἱ σχέσεις τοῦ Κράτους καὶ μὲ τὸν κατώτερον κλῆρον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὄχι μόνον μὲ τὸν κατώτερον κλῆρον, ἀλλὰ σχεδὸν καὶ μὲ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἀνωτέρου κλήρου τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Παρ' ἡμῖν δὲν θὰ ὑφίστατο καμμία δυσκολία ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Κράτους, περὶ οἷουδήποτε θρησκευμένου καὶ ἂν πρόκειται, ἂν δὲν ὑπῆρχον—ἐνταῦθα ἔννοῶ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν—τάσεις, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἀποβλέπουν μᾶλλον εἰς ὀρισμένην πολιτικὴν ἐλευθερίαν δράσεως, ἢ ὁποῖα ἐνεπνεύσθη ἔξωθεν. Διότι δέον νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία εἶχε πρὸ τοῦ πολέμου καὶ τὰ πολιτικὰ φύλλα τῆς καὶ πολιτικὰ κόμματα. Τὰ πράγματα αὐτὰ εἶχε μόνον αὐτὴ καὶ τὰς αὐτὰς κατηγορήσαν. Ἐξ αἰτίας τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὑφίστανται ἀκόμη δυσχέρεια, διότι οὗτοι δυσκόλως λησμονοῦν τὰ προνόμια ποῦ εἶχον».

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἂν διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰς καρδιναλίος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των, ὁ Στρατάρχης Τίτο ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «Δὲν φαντάζομαι. Νομίζω ὅτι αὐτὸ ὀφείλεται μᾶλλον εἰς τὸ γεγονός—ἐνταῦθα ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν— ὅτι εἰς τὴν ἀνωτάτην κορυφὴν τῆς δὲν δύναται νὰ κατανοήσουν, ὅτι τὸ Κράτος μας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνθηκολογήσῃ ἐνώπιον ἐνός ὅσονδήποτε ὑψηλοῦ ἀξιωματοῦχου τῆς Ἐκκλησίας, τούτῳ εἰς τὸ ζήτημα αὐτοῦ τούτου τοῦ Σπέπινιτς. Ὁ Στέπινιτς κατεδικάσθη συμφώνως μὲ τοὺς νόμους μας διὰ συνεργασίαν μὲ τοὺς κατακτητὰς. Τὸν ἀφήσαμεν ἐλεύθερον καὶ τώρα ζῆ εἰς τὴν γενετήριάν του, ἀλλὰ τοῦ ἀφῆραμεν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι Προκαθημένος τῆς ἐν τῇ χώρᾳ μας Καθολικῆς Ἐκκλησίας».

— Καθ' ἃ γράφει ἡ ἐφημερὶς τοῦ Βελιγραδίου «Πολίτικα» εἰς τὸ φύλλον τῆς τῆς 18ης Ἰουνίου ἐ. ἔ., ἀπαλλάσσονται εἰς τὸ ἔξῃς τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ναοί. Ὁ καταργούμενος φόρος ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν ἀνήρχετο εἰς 34% τοῦ συνόλου τῶν

φορολογικῶν ἐπιβαρύνσεων τῶν κληρικῶν καὶ τῶν ναῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Οἱ ἐν Καναδᾷ Ὀρθόδοξοι Ρουμᾶνοι, ἀνερχόμενοι εἰς 40.000 περίπου, ἀπετέλεσαν ἰδίαν Ἐπισκοπὴν, ἀναγνωρισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Καναδικῆς Κυβερνήσεως. Ὡς Ἐπίσκοπον αὐτῶν ἐκάλεσαν τὸν Δρ. Θεόφιλον Ἰονέστου, ὑπαγόμενον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Βουκοβίνης Βησσαρίωνος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἠγγέλη ἐκ Σόφιας ὁ θάνατος τοῦ Ἐξάρχου καὶ Μητροπολίτου Σόφιας κυροῦ Στεφάνου, ἐπισυμβὰς τὴν 14ην Μαΐου ἐ. ἔ. Ὁ μεταστάς ὑπηρέτησεν εἰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς θέσεις ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουλγαρίᾳ, ἐκλεγείς καὶ τῷ 1915 Ἐξάρχος Βουλγαρίας καὶ Μητροπολίτης Τῷ 1948 ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας. Ἐκτοτε παρέμεινεν ἰδιωτεύων μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

— Τὴν Κυριακὴν, 23ην Ἰουνίου, διεξήχθη ἐν Ἀθήναις ἡ λιτανεὶα τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς.

— Νέον τηλεσκόπιον Σμιτ ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ἐν Καστέλ Γκαντόλφο ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Βατικανοῦ. Τὸ τηλεσκόπιον τοῦτο θὰ ἐπιτρέψῃ πληρεστέρας μελέτας καὶ νέας ἐρεῦνας τοῦ ἐνάστρου κόσμου.

— Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ ῥωμαιοκαθολικὸς τύπος, τῆ 17 Ἰουνίου ὁ Καρδινάλιος Στέφανος Βυσζίνσκι, Πριμᾶτος τῆς ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, ἀνεχώρησεν ἐκ Ρώμης ἐπιστρέφων εἰς Βαρσοβίαν.

— Ἡ Α. Ἀγιότης Πάπας Πίος ΙΒ' διώρισε τὸν ἱερέα Θεόδωρον Hesburgh, Πρόεδρον τοῦ ῥωμαιοκαθολικοῦ Πανεπιστημίου τῆς Notre Dame τῆς Ἰνδιάνας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, μόνιμον ἀντιπρόσωπον τῆς Ἁγίας Ἐδρας παρὰ τῇ Ἐπιτροπῇ Διεθνούς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας.

— Καθ' ἃ ἀναγράφεται ἐν τῷ ῥωμαιοκαθολικῷ τύπῳ, ἡ Α. Ἀγιότης Πάπας Πίος ΙΒ' τὴν 28ην Ἰουνίου ἐδέχθη εἰς προσωπικὴν ἀκρόασιν τὸν Σεβ. κ. Γεώργιον Χαλαβαζήν, Ἐξάρχον τῶν «Ἑλληνορρυθμῶν» Καθολικῶν Ἑλλάδος.

— Συμφώνως πρὸς τὰς ἐπίσημους ἐκκλησιαστικὰς στατιστικάς, εἰς τὸ τέλος τοῦ 1956 ὁ ῥωμαιοκαθολικὸς πληθυσμὸς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀνῆλθεν εἰς 34.563.851 άτομα, μὲ αἰθῆσιν 990.000 Καθολικῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ὑπάρχουν σήμερον 26 Ἀρχιεπισκοπαὶ καὶ 111 Ἐπισκοπαί, μὲ 4 Καρδιναλίους, 33 Ἀρχιεπισκόπους καὶ 180 Ἐπισκόπους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερῶν ἀνέρχεται εἰς 49.725, τῶν Μοναχῶν εἰς 9.360, τῶν Μοναχῶν (γυναικῶν) εἰς 162.657, τῶν Ἱεροσπουδαστῶν εἰς 36.468, τῶν φοιτητῶν Καθολικῶν Πανεπιστημίων καὶ Ἀνωτέρων Σχολῶν εἰς 982.000, τῶν μαθητῶν στοιχειώδους ἐκπαίδευσως εἰς 3.709.000 καὶ τῶν μαθητῶν τῶν κατηχητικῶν σχολειῶν εἰς 2.452.000. Εἰς 934 ἀνέρχονται τὰ Καθολικὰ Νοσοκομεία μὲ σύνολον 11.024.776 ἀσθενῶν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1956 διὰ τῆς ὀργανώσεως «Church World Service» τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἀπεσταλέσαν εἰς διαφόρους χώρας πρὸς διανομὴν εἰς πτωχοὺς, πρόσφυγας καὶ πάσχοντας ἐν συνόλῳ 96 ἑκατομμύρια κιλά μέσων διατροφῆς, ἐνδυμάτων, φαρμάκων καὶ ἄλλων ἀναγκαίων εἰδῶν. Ἡ ἀξία αὐτῶν ἀνέρχεται εἰς 32 ἑκατομμύρια δολλαρίων. Τὰ εἶδη ταῦτα ἐστάλησαν εἰς 34 χώρας τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

'Ιερά Μητρόπολις Κυθήρων

*Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς 'Εφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Ποῦρκο 'Ι. Ναοῦ τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ἐκ τῶν 'Ι. Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης καὶ ἐν τῷ περιοδικῷ «'Εκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά των, ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους.

'Εν Κυθήροις τῇ 1ῃ 'Ιουνίου 1957

† 'Ο Κυθήρων Μελέτιος.

'Ιερά Μητρόπολις Φλωρίνης, 'Αλμωπίας καὶ 'Εορδαίας

*Έχοντες υπ' όψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», ὡς καὶ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 50 τῆς κωδικοποιηθείσης 'Ενοριακῆς Νομοθεσίας καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ «'Αγίου Γεωργίου» τῆς ἐνορίας τοῦ χωρίου Σωσάνδρας - 'Αλμωπίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου δριζύμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Νόμου δριζύμενα δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου.

'Εν Φλωρίνῃ τῇ 4ῃ 'Ιουνίου 1957

† 'Ο Φλωρίνης, 'Αλμωπίας καὶ 'Εορδαίας Βασίλειος.

'Ιερά Μητρόπολις Χαλκίδος

*Έχοντες υπ' όψει τὰ ἄρθρα 47, 48 καὶ 63 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», προσαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν ἱεροδιακόνου τοῦ 'Ι. Ναοῦ Ν. 'Αρτάκης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ὑποβάλλωσιν τὰ ὑπὸ τῶν 'Ι. Κανόνων καὶ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

'Εν Χαλκίδι τῇ 10 'Ιουνίου 1957

† 'Ο Χαλκίδος Γρηγόριος.

'Ιερά Μητρόπολις Ξάνθης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν 'Ι. Ναῶν 1) 'Αγίου 'Ελευθερίου Ξάνθης, 2) Παμμ. Ταξιαρχῶν Ξάνθης, 3) 'Αγίου Παντελεήμονος Φελώνης, 4) 'Αγίου Γεωργίου Λιβερῶν καὶ 'Αγίου Παντελεήμονος Κρωμικοῦ, 5) 'Αγίου Νικολάου Μαργαριτίου καὶ 'Αγίου Γεωργίου Καλλιθέας, 6) 'Αγίου Δημητρίου καὶ 'Αγίου Γεωργίου Ἄνω καὶ Κάτω Καρυφύτου, 7) 'Αγίας Παρασκευῆς Ποταμιᾶς, 8) 'Αγίου Ἀθανασίου Συδινῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν μίαν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200/40 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικά πιστοποιητικά.

'Εν Ξάνθῃ τῇ 15ῃ 'Ιουνίου 1956

† 'Ο Ξάνθης Ἀντώνιος.

'Αποστολικὴ Διακονία τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος

Παράρτημα Χίου

Εἰς τὸ ἐν Χίῳ Οἰκοτροφεῖον τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας καλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβουν ἕνδεκα κενὰς θέσεις τροφίμων, ὅπως ὑποβάλλουν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἐξῆς πιστοποιητικῶν:

1) Τοῦ οἰκείου ἐφημερίου τῆς ἐνορίας των, βεβαίοντος ὅτι ὁ αἰτῶν εἶναι πτωχός, ἔχει ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φυσικὴν καὶ ἔκδηλον κλίσιν πρὸς τὸ ἔργον τῶν λειτουργῶν τῆς 'Εκκλησίας, εἶναι δὲ νέος εὐσεβής, ἐνάρετος, τίμιος, φιλότιμος καὶ φιλόπνοος, ὅτι ἐξομολογεῖται τακτικῶς καὶ κοινωεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, κατὰ γὰρ δὲ ἀπὸ εὐσεβῆ καὶ πατριωτικῆν οἰκογένειαν. Τὸ γνήσιον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐφημερίου δεῖν νὰ εἶναι ἐπικεκυρωμένον ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Μητροπολίτου.

2) Πιστοποιητικὸν ταυτότητος τοῦ οἰκείου Δήμου ἢ Κοινότητος μετὰ τὴν φωτογραφίαν του.

3) Τῶν γονέων ἢ τοῦ κηδεμόνος του, ὅτι συγκατατίθεται νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ κληρικὸν στάδιον.

4) Ἐνδεικτικὸν οἰασθήποτε τάξεως τοῦ Γυμνασίου μετὰ βαθμῶν τοῦλάχιστον «λίαν καλῶς» καὶ διαγωγῆν κοσμιωτάτην.

5) Βεβαίωσιν τοῦ αἰτούντος, ὅτι γνωρίζει νὰ ἀναγινώσκῃ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον καὶ ὅτι θὰ ἀκολουθῇ ἀδιαλείπτως τὰς ἐν τῷ 'Ι. Ναῷ τοῦ 'Ιδρυμάτος τελουμένας 'Ιεράς Ἀκολουθίας Ὁρθροῦ, Ἑσπερινοῦ καὶ Ἀποδείπνου.

'Εν Χίῳ τῇ 24ῃ 'Ιουνίου 1957

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ ἐν Χίῳ Παραρτήματος τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας).

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

* Ἐμδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† 'Ο Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† 'Ο Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† 'Ο Κασσανδρείας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σεβ. Μητροπολίτου Σάμου καὶ 'Ιναρίας κ Είρηναίου, 'Οφείλει νὰ λάβῃ θέσιν.

Μητροπολίτου Μεσσηνίας Πολυκάρπου (†), Αἱ παραβολαὶ τῶν ταλάντων καὶ δέκα παρθένων.

Σεβ. Μητροπολίτου πρ. Αἰμῶν κ Βασιλείου, Συμβολὴ εἰς τὴν 'Ιστορίαν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

'Ιωάννου Κ. Παπαζαχαρίου, Καθηγητοῦ τῆς Παντείου Σχολῆς, Δράματα παιδιῶν εἰσαγομένων ἐντὸς ἱδρυμάτων καὶ ἡ ἀντιμετώπισίς των ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Παρατηρήσεων στήλη.

'Εκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

* Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου † ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. 'Εν Ἀθήναις, 'Ιαοῦ 1.